XXIX. ÉVFOLYAM, 8. SZÁM Ára: 1,80 Ft 1973. FEBRUÁR 22.

Ludas Matyi

A KOCOGÓ-MOZGALOM JÖVŐJE

— Meg sem tudunk moccanni, annyian vagyunk…

Várnai György rajza

KEDVES LUDAS!

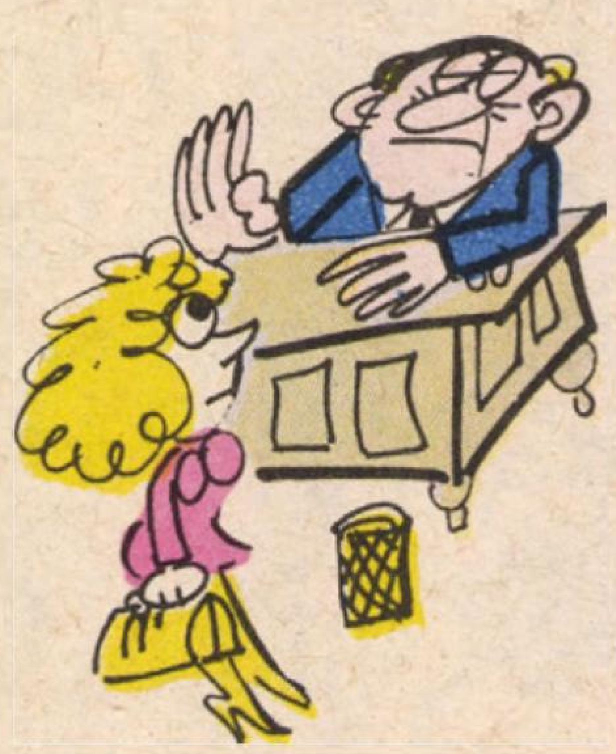
ORVOSOK ÉS BETEGEK

B. doktornő tavaly szeptember óta látta el a betegeket *Kispest* egyik körzetében. Most, februárban, áthelyezték egy másik körzetbe. Miért helyezték át? Nem szerették tán a betegei? Nagyon is szerették, ragaszkodtak hozzá. Felettesei voltak elégedetlenek a munkájával? Nem, a felettesei semmi kifogást sem emeltek ellene.

Csupán az történt, hogy B. doktornő eddigi körzetében az orvosi állás betöltésére szabályszerű pályázatot hirdettek. Az állásra egyetlen pályázó volt — Kispest *másik* körzetéből egy orvosnő —, az kapta meg a körzetet, s február elsejével el is foglalta a helyét. Miért nem pályázta meg B. doktornő is ezt az állást? Mert neki még nincs meg a belgyógyászi szakképesítése, s enélkül nem lehet kinevezett körzeti orvos. Csak szerződéssel töltheti be ezt az állást. Így töltötte be eddig is, így tölti be ezután is, egy másik körzetben. Júniusban nyílik módja arra, hogy a szakorvosi vizsgát letegye, s csak azután pályázhat körzeti orvosi kinevezésre.

Hangsúlyozom: a pályázat meghirdetése, az állás betöltése szabályszerűen történt, az új orvosnő kinevezése körül minden tökéletes rendben van. A szabályok szerint.

De: a pályázat meghirdetésével, a törvények megsértése nélkül, várni lehetett volna még. Akár júniusig is, amíg B. doktornő „pályázóképes" lesz. Ha már így is, úgy is körzeti orvosi teendőket lát el, belgyógyász-szakképesítés nélkül, a vizsgáig, jó lett volna számára, ha ezt az időt

ugyanabban a körzetben töltheti, a már megismert betegek között.

Ám ezek a sorok elsősorban nem B. doktornő érdekében íródnak — őt személyesen nem is ismerem —, hanem a betegek érdekében. A körzetben az utóbbi időben nagyon gyakori volt az orvosok cseréje, ezért örültek annak, hogy végre kaptak egy olyan orvosnőt, akit megkedveltek, akiben megbíztak, akit „a mi doktornőnknek" éreztek és neveztek. És akkor alig múlik el négy hónap: újból cserélik az orvosukat. Lényeges és alapos indok nélkül. Kétszáznégy aláírással küldtek emiatt tiltakozó levelet a kerületi szervekhez, s ez ügyben szerkesztőségünket is megkeresték. Panaszuk megszívlelendő: hiszen gondos és eredményes gyógyítómunka aligha képzelhető el ott, ahol állandóan cserélődnek az orvosok. (Mellesleg: az új orvosnő, mint említettem, Kispest egy másik körzetéből jött át, ott csupán néhány hónapot töltött el, s az az állás most betöltetlen.) És a gyógyító munkában az a legfontosabb, hogy a beteg bízzék az orvosában. B. doktornőben bíznak a betegei, szeretik őt, ezért akarnák mindenáron megtartani, s a doktornő is szívesen maradna köztük. (Megint csak mellékesen: nem „gazdag" körzet ez, lakói jórészt kispénzű nyugdíjasok.)

A 204 aláíró, meg a többi protestáló beteg, ha nem méltányolják a kérését, élhet a szabad orvosválasztás jogával, s kérheti áthelyezését a szomszédos körzetbe, ahol B. doktornő ezentúl gyógyítani fog. Ám nem ez volna a legszerencsésebb megoldás, reméljük, ennél jobb, méltányosabb megoldást is talál a XIX. kerületi Tanács egészségügyi osztálya.

(r. b.)

CSŐREPEDÉS

Felháborodott hangú levélben írta meg egyik olvasónk, hogy az Attila út 77. számú házban, a főváros I. kerületében, egy hónapok óta tartó csőrepedés keseríti meg a lakók életét. A lakók és a házfelügyelő már számtalanszor jelen-

tették az IKV-nak, mégsem történt intézkedés.

Jártunk a ház pincéjében és láttuk, hogyan folydogál a vízcsőn levő jókora repedésből, nagy tócsákba a víz. Ha a fölötte levő lakásokban használnák a vízvezetéket, a nagyobb nyomás hatására a víz rövid idő alatt ellepné a pincét. Így aztán csak nézni tudják a csapot, s kénytelenek a szomszédból vödörszám hordani a vizet, ha főzni, mosni, tisztálkodni akarnak.

E sorok elolvasása után, talán megmozdul végre az I/3-as házkezelőség is, kimennek az Attila út 77-be és megjavítják a csövet.

És ha már ott járnak a házkezelőség emberei: vegyék észre azt is, hogy mekkora halom „sitt" szomorkodik a ház kapujában. Persze, nem elég csak észrevenni, el is kell vitetni onnan, sürgősen, mert december óta csúfítja a környéket.

(f. l.)

HOL A CSAP?

Hazánk egyik legnagyobb pályaudvarának, a Nyugatinak az érkezési oldalán, nemzetközi szabvány szerinti, ám kissé szutykos tábla hirdeti, hogy alatta ivóvíz található. De csap immár hosszú hónapok óta nincsen a falikúton. Ellopta volna valamelyik, a MÁV-ra specializált „műgyűjtő"?

Vagy az IKV-ra bízta volna a javítást a MÁV? Az utasok egészségét féltik a hideg víztől? Netán nyugdíjba ment az egyetlen vízvezetékszerelőjük?

Dr. Sz. Gy.
Vámosmikola

AKI NEM TUD ARABUSUL...

A magyar pezsgősüvegek címkéin nem kell feltétlenül francia és angol szavaknak hemzsegniük, még akkor sem, ha ezzel külföldi színezete lesz a gyártmánynak. De ha már hemzsegnek, hemzsegjenek átköltés nélkül, eredeti alakjukban.

Kezdjük a sort a *„Hungária Grand Cuvée száraz pezsgő"*-vel. Öt szó, csekély három nyelven, melyből a talán legismertebb latin szó és a két magyar szó írása hibátlan, a márkaként szolgáló francia főnevet és melléknevet azonban elfelejtették egyeztetni. A „Grand" jelző ti. hímnemben maradt, holott a „Cuvée" főnév nőnemű.

Persze nem szabad azt hinnünk, hogy a „Hungaria" szó — ami itt gyárnév is — mindenütt helyesen van írva: Az egyik gyártmány címkéje: *„Hungária Delicatesse"*. Tehát á-val írva, méghozzá nem is magyar szóval párosítva.

A következő palack azután szinte utolérhetetlen világrekordot állít fel a hibák száma terén. 17 (mondd és írd: tizenhét!!) hibát számolhatunk ugyanis össze feliratain, ha van hozzá időnk és türelmünk. A címkén: „Coctail pezsgő", ugyanígy a nyakszalagon. Ezen a palackon azonban még egy külön feliratot találunk „Coctail receptek" címmel. Szövegében is tizenkétszer fordul elő a hibásan írt „Coctail" szó, összesen tehát *tizenháromszor!!* A magyar írásban már rég elfogadott *koktél* forma helyett azonban csak az eredeti angol szót használhatjuk minden átalakítás nélkül, ez pedig nem „Coctail", hanem *Cocktail!*

A soron következő pezsgőmárka forgalomba hozóinak nyilván az lebegett a szemük előtt, hogy az idegen szavakat még akkor is hibásan ejtik ki sokan (esetleg betűhíven, vö. pl. a Balzac utcával), ha helyesen írják is — hát még ha hibásan! Minthogy pedig új üzem létükre ők sem kerülhették ki a címkórság mintájára elharapódzó *címkekórságot*, márkájuk idegen nevét kiejtés szerint írták: így született meg az új csodabogár, a *„Pompadur"*. Olyan apróságra már nem terjedt ki a figyelmük, hogy ez nemcsak egy idegen szó, hanem *személynév*. Persze az is lehet, hogy Madame Pompadourt egyeztették pályatársnőjével, Madame Récamier-vel, s a *rekamié* gondolattársítás révén írtak pompadurt. Az már azután más lapra tartozik, hogy a rekamié csak heverőt jelent s nem a névadóját.

Újítási javaslatunk:

1. a címkék feliratának tervezésével esetleg olyasvalakit lehetne megbízni, aki a neki átadott hibás szövegeket ki is tudja javítani; vagy még inkább:
2. a tervezet sokszorosítása előtt lássa valaki, aki tisztában van a helyesírással; végül
3. be lehetne szerezni egy francia és egy angol kéziszótárt és keresni valakit a vállalat tisztviselői közül, aki ért a szótárkezeléshez.

A tanulság röviden: *aki nem tud arabusul, ne írjon arabusul;* de ha már a pezsgőgyártástól mégis arabus írásra támad kedve, a rezsi terhére szerezzen be legalább egy arabus szótárt.

Dr. Bölöny József

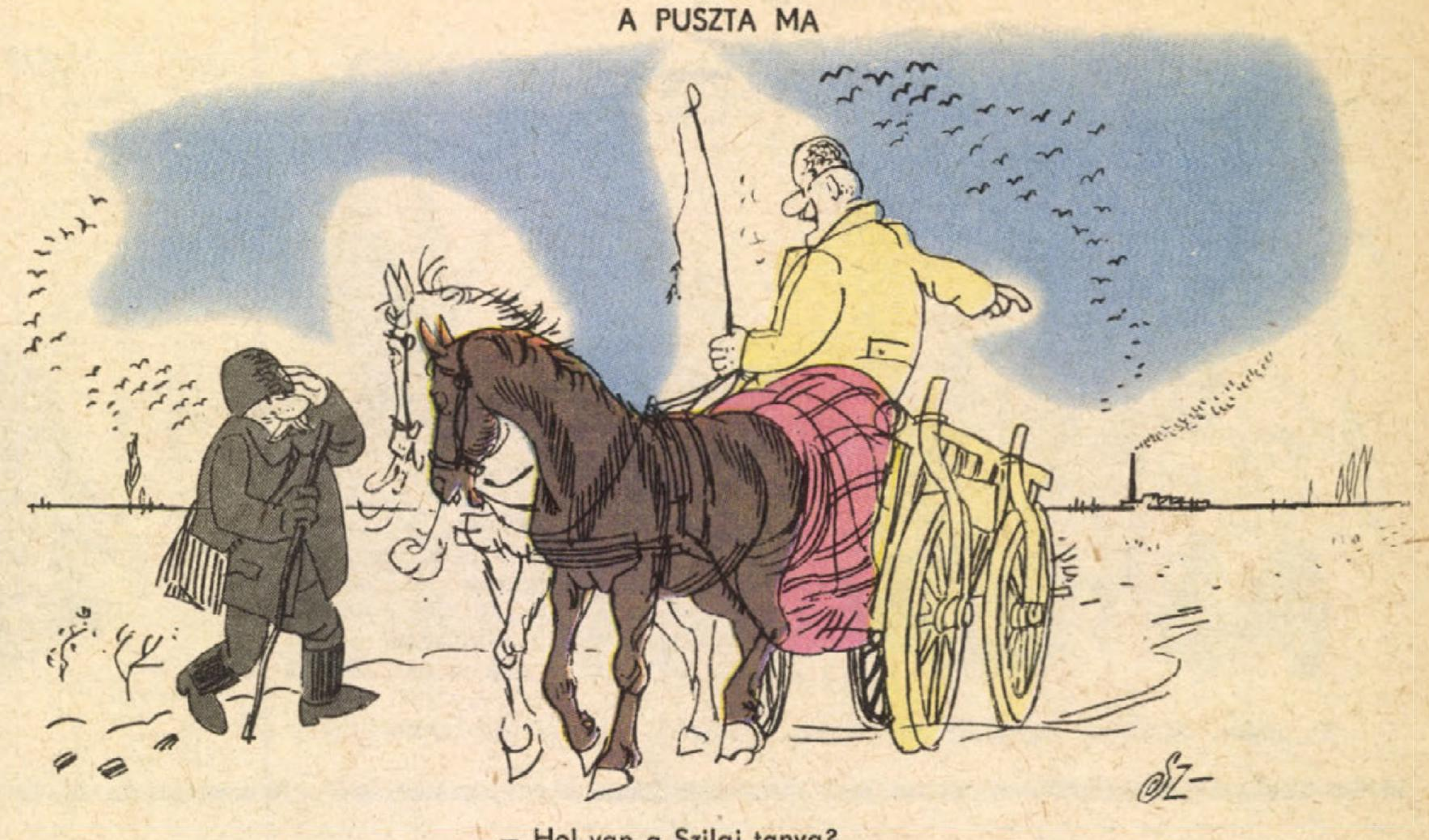

ANYAGBESZERZŐK A PRESSZÓBAN

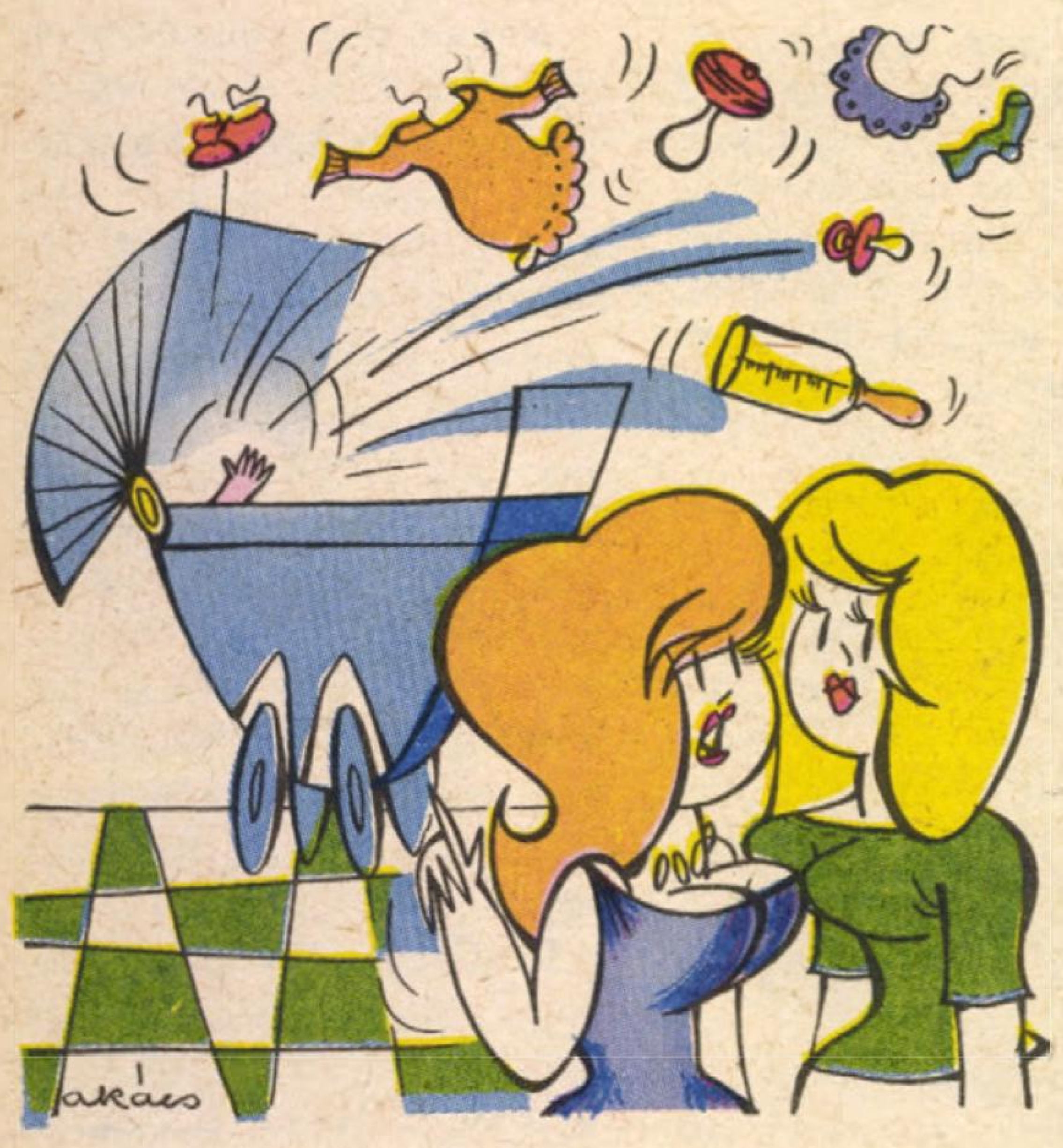
– Dugattyú ügyben? Jobb hármas asztal!

A PUSZTA MA

– Hol van a Szilaj tanya?
– Menjen csak gyárkéményiránt!

KORÁN KEZDI

– Úgy látszik, frontátvonulás van!

ELEKTROMOS KISAUTÓT GYÁRTANAK

– A hivatalig pontosan 3128 méter! Egy centivel se mehetsz tovább!

STOKLAI ELVESZEJTÉSE

Panir Alajos, igazgató és humanista, bánatosan nézett ki irodája ablakán. A gyárkapu előtt éppen drámai jelenet zajlott. Stoklai verte a feleségét, kilenc kiskorú gyermekük pedig sírva topogott a falnál.

— Szörnyű — szipogott Jolán, az igazgató érzőszívű titkárnője. — Tenni kellene valamit ezzel a Stoklaival. Minden áldott nap részegen randalíroz, tönkreteszi a családja életét, a gyermekei elől elissza a pénzt... ráadásul a munkáját sem végzi jól.

— Tudom — sóhajtott Panir. — Stoklai csapnivaló szakember. Sohasem tudta megkülönböztetni a nyersanyagot a végterméktől. És akkor még ez a szörnyűséges természete! Szegény felesége... Tudja, Jolánka, hogy néha éjszakákon át álmatlanul forgolódom az ágyban, erre a szerencsétlen Stoklainéra gondolva?

— Ahogy mondani tetszik. Pont így vagyok én is. Tessék már mondani, nem lehetne ezt a Stoklait legalább kirúgni innen?

Panir akkorát legyintett, hogy két légy már a láttára elmenekült.

— Nem lehet. Mit tehetnénk? Már lejárt a munkaideje. Hogy munkaidő után mit csinál abba én nem szólhatok bele. Magánügy.

— És azzal az indoklással, hogy nem jó szakember?

— Tudja, milyen nehéz azt bizonyítani? Különben is lehetetlen. Hová lenne a vállalat, ha mától kezdve azzal küldenénk el embereket, hogy nem jó szakemberek? A rettegés szelleme úrrá lenne a cég fölött.

— De szépen tetszett kifejezni.

— Mert szívemből szóltam, Jolán. Ha Stoklait elküldöm, pusztán azért, mert rossz szakember, ki tudja, ki lehetne a következő? Fejetlenség, aggodalom, rágondolni is rossz. De ne csüggedjen, Jolán! Panirra sziklát lehet építeni, mint egy vára! Egy Panir nem adja fel a harcot. Előbb-utóbb kitöröm a nyakát ennek a Stoklainak.

Jolán szó nélkül megrázta az igazgató kezét.

Panir végre ellépett az ablaktól. Acélos tekintettel nézett a jövőbe. Ennek a tekintetnek a végén Stoklai függött, erkölcsi hullaként, munkakönyvével a kezében.

Mindazonáltal hónapokig nem történt semmi. Stoklai változatlanul verte a feleségét, meg a gyerekeket. Illetve nem változatlanul, hanem sokkal jobban. Közben ugyanis szólt neki a gyerekek tanára, valamint a szakszervezet családi ügyekkel foglalkozó bizottságának első titkára. Stoklai gyémántkemény ember volt, mind két fórumnak csak annyit felelt: „!" — és megháromszorozott energiával látott neki a család tönkretételének. Beszélték, hogy újításokat is vezetett be más garázdák munkamódszereit átvéve: baltával kergette a feleségét a ház körül, majd a gyerekek ruháját eladta a Bizományinak.

Panir Alajos, a rettenthetetlen, legalább olyan kemény fából faragtatott, mint Stoklai. Harcát pillanatnyi lankadás nélkül folytatta. Figyelte a garázdát, gyűjtötte róla az adatokat, pontosan felírta, mikor, kivel, mit művelt. Persze csak munkaidőben. Az adatgyűjtésbe Jolán is bekapcsolódott, szállította a híreket. Alig három év telt el, s pontosan azon a napon, amikor Stoklainét kiengedték az ideggyógyintézetből, Jolán diadalmas arccal állt Panir Alajos elé.

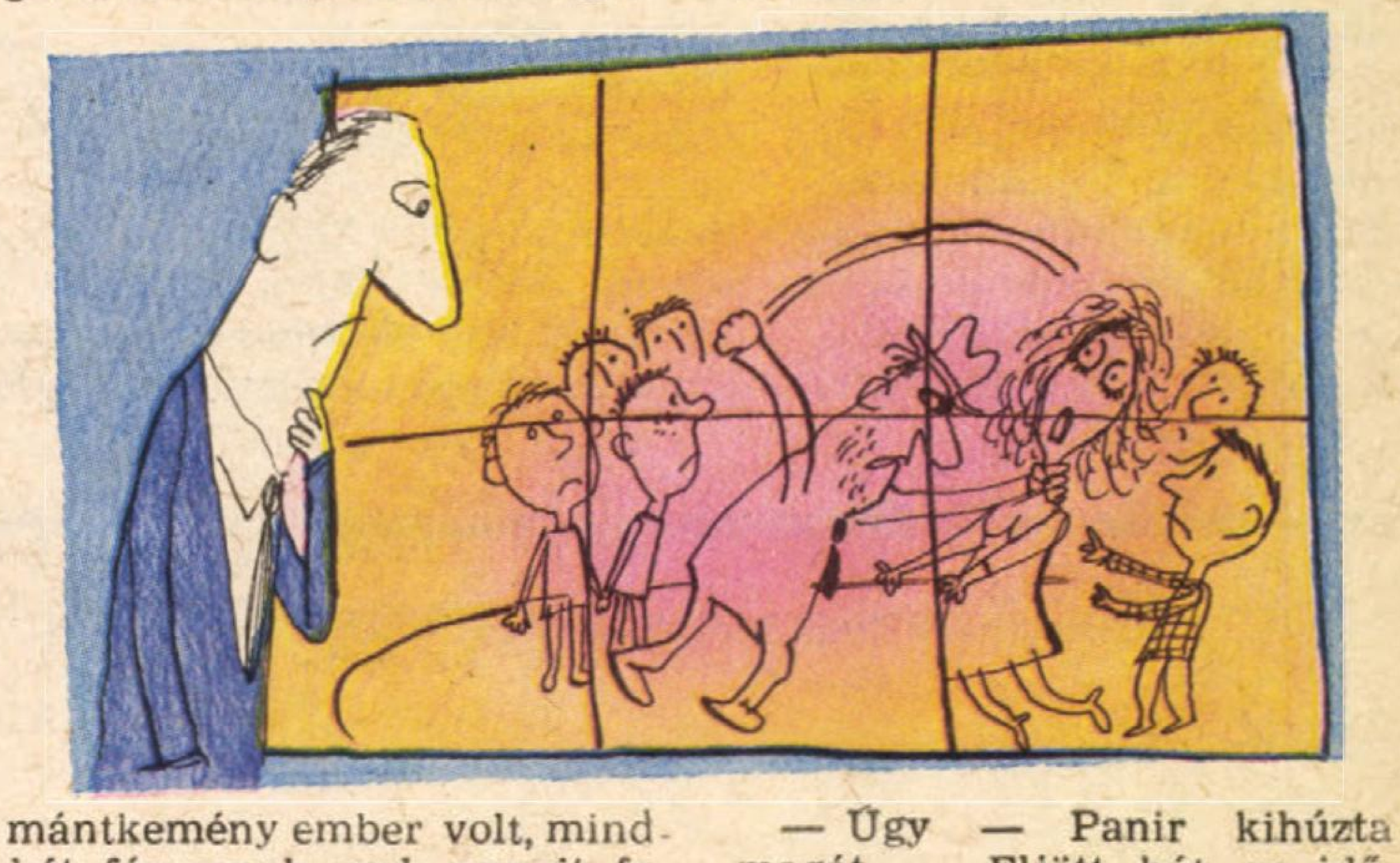
— Igazgató elvtárs, a Stoklainak vége. Már holnap el tetszhet Stoklait bocsátani.

— Mit hallok? — kapta fel a fejét Panir. — A mennyei harsona szól a szájából, Jolán, Mi történt?

— Stoklai megcsalta a feleségét.

— Munkaidőben? — aggályoskodott Panir.

— Munkaidőn kívül eddig is csalta. De most! Most a kikapós Salavárinéval, vállalatunk dolgozójával lépett kapcsolatba.

— Úgy — Panir kihúzta magát. — Eljött hát az idő, Jolán. Stoklai napja leáldozott, Jolán. Legalábbis nálunk. Stoklai ki van rúgva. Ennél a vállalatnál nem lesz erkölcsi fertő. Ennél a vállalatnál nincs ezmegaz, meg etyepetye. Stoklai repül!

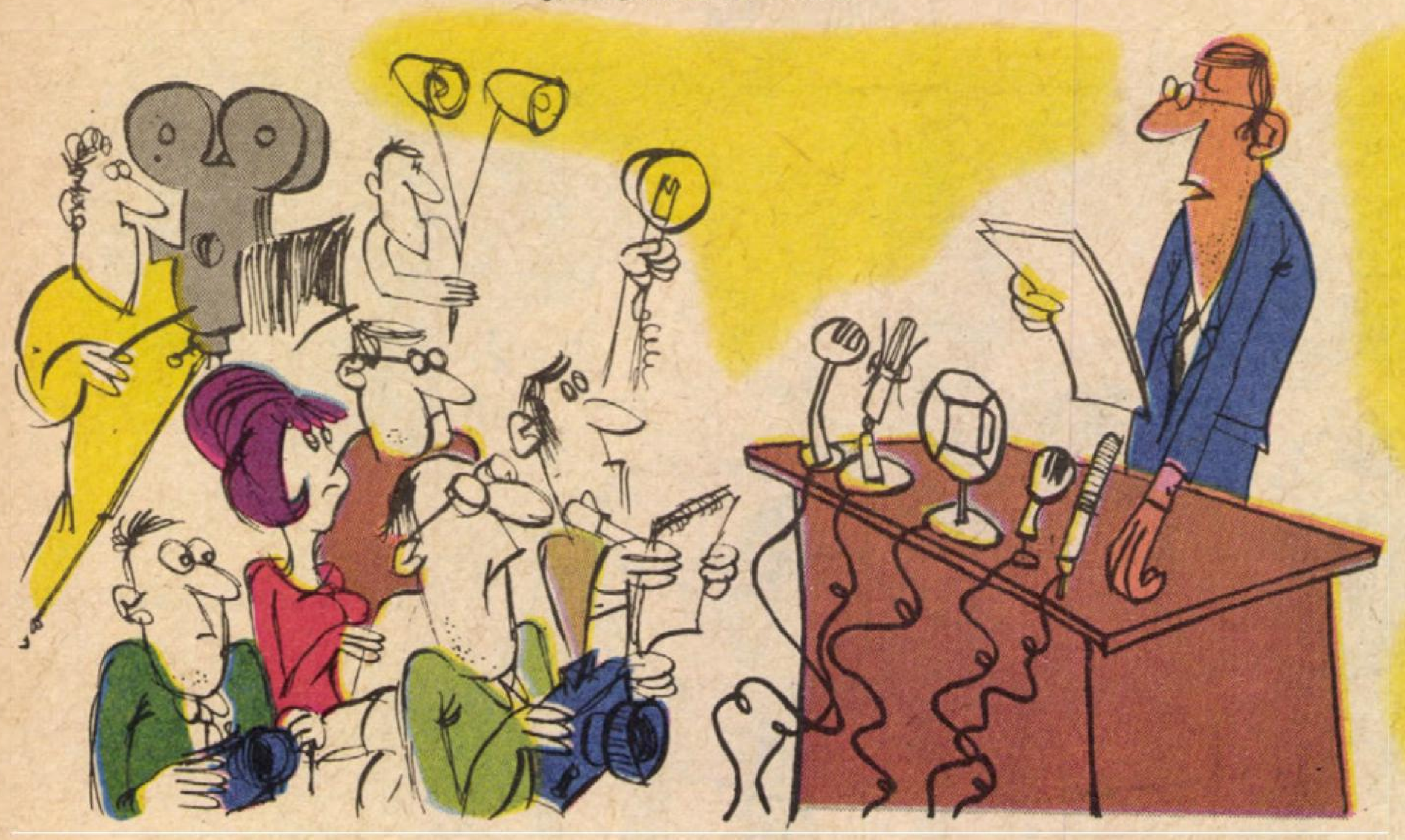
— És Salaváriné?

— Majd vidékre helyezzük. Jolán, örömünk napja van ma. Végre! Csakhogy csinált ez a Stoklai valamit, ami igazán nagy gazemberség! Vállalaton belül szerelmeskedni, ez már több a soknál!

És döngő léptekkel vonult át a szakszervezeti titkárhoz, hogy Stoklai nyakára végképp rátegye a hurkot.

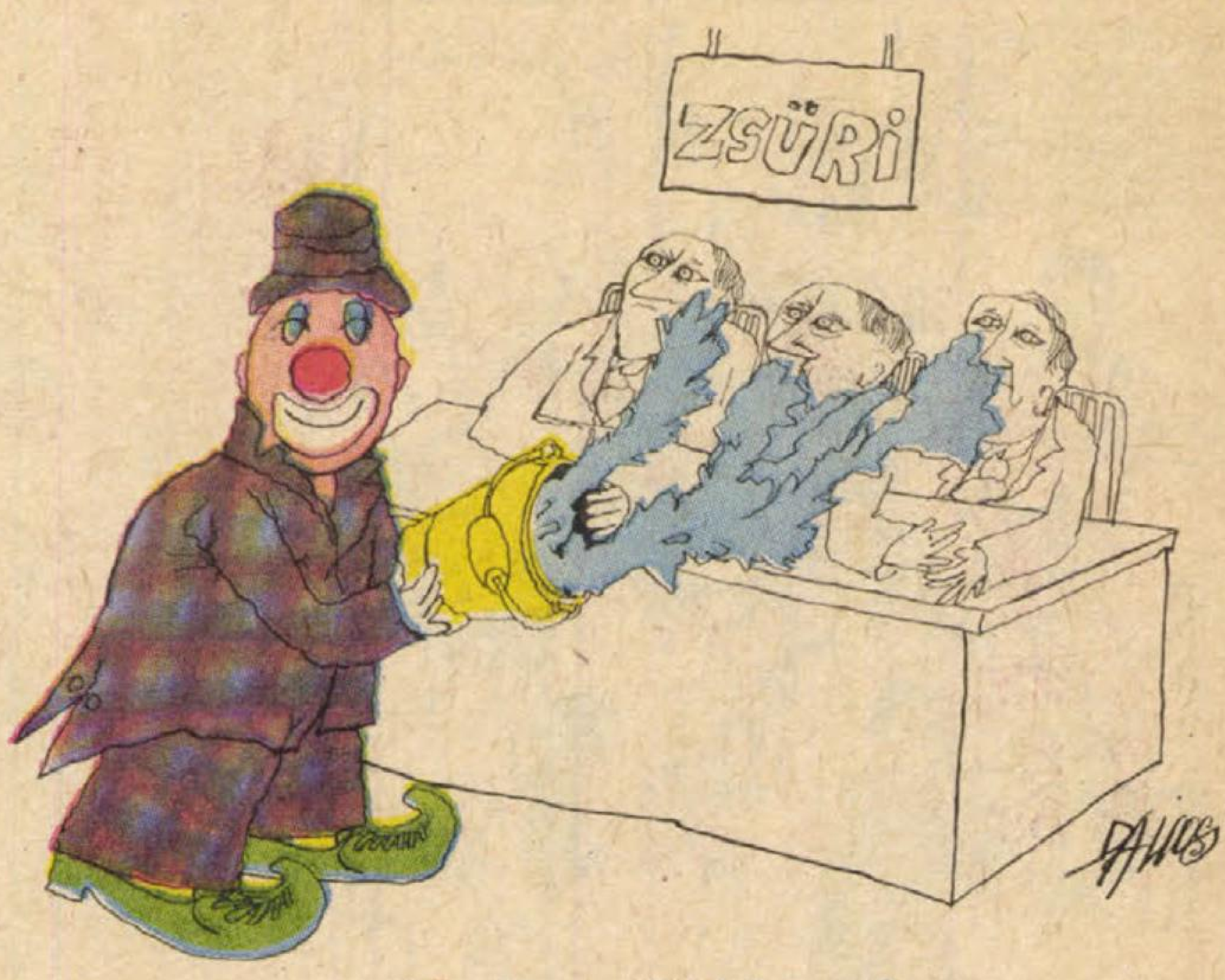
Flórián Zsuzsa

SAJTÓTÁJÉKOZTATÓ

– És végül: csinosnak mondott negyvenes, házasság céljából megismerkedne...

FELVÉTELI VIZSGA

– Szóval, nem felelek meg?...

FEGYELMI BÜNTETÉS

Igaz lelkemre mondom, nem óhajtok beleszólni Halmosi Zoltánnak, a szombathelyi Haladás nyolcszoros válogatott labdarúgójának fegyelmi ügyébe. Most olvastam a Népszavában, hogy a hároméves eltiltását hatálytalanították és az MLSZ új fegyelmi eljárást folytat le. A válogatott futballista ugyanis most már „elismerte meggondolatlan tettét és elmondta az igazságot.” Az egyébként kitűnő futballistát özvegy édesanyja egyedül nevelte, nem csoda hát, hogy amikor a partjelző a futballista megjegyzésére válaszolt, az ő viszontválasza „az a meggondolatlan lábmozdulat” volt, amely miatt a múlt év júniusában fegyelmileg három évre eltiltották a futballozástól. *„S ha még rám mondott volna valamit, oda se neki, de a szegény anyámra... Szóval ekkor veszítettem el a fejem, s egy pillanatra nem tudtam, mit csinálok... Megbántam, szégyellem, soha többé nem fordulna elő velem, hiszen eddig se volt még soha bajom a játékvezetőkkel”* — nyilatkozott most Halmosi Zoltán.

Már eleve is egyetértek azzal, hogy Halmosi súlyos büntetését megfelelően csökkentsék. Meggyőződésem azonban, hogy Halmosi beismerésén kívül semmiféle új momentum nem vehető figyelembe, hiszen annak idején az MLSZ fegyelmi bizottsága előtt az ügy minden részlete nyilvánvalóan tisztázódott, az ítélet súlyossága legfeljebb annak tudható be, hogy Halmosi tagadott. De akkor a három évet senki sem sokallta! Csak Halmosi. Mégis hallgatott. Úgy gondolom, tájékoztatni kell a sporttársakat, meghozni az enyhébb ítéletet, hogy továbB rúghassa a labdát, mindannyiunk üdvére és boldogulására.

Én csak azért beszélek erről ennyire hosszadalmasan, mert nem szeretem, ha a védelem ilyen húrokat

penget: „Tisztelt bíróság! Védencem sokat szenvedett árva gyermek, kilencen nőttek fel egy szobában, nagyon szegény körülmények között, új ruhája sohasem volt, mindig a testvérei ruháját viselte.” És így tovább, jóllehet, hogy a szóban forgó árva gyermek most töltötte be az ötvenharmadik életévét.

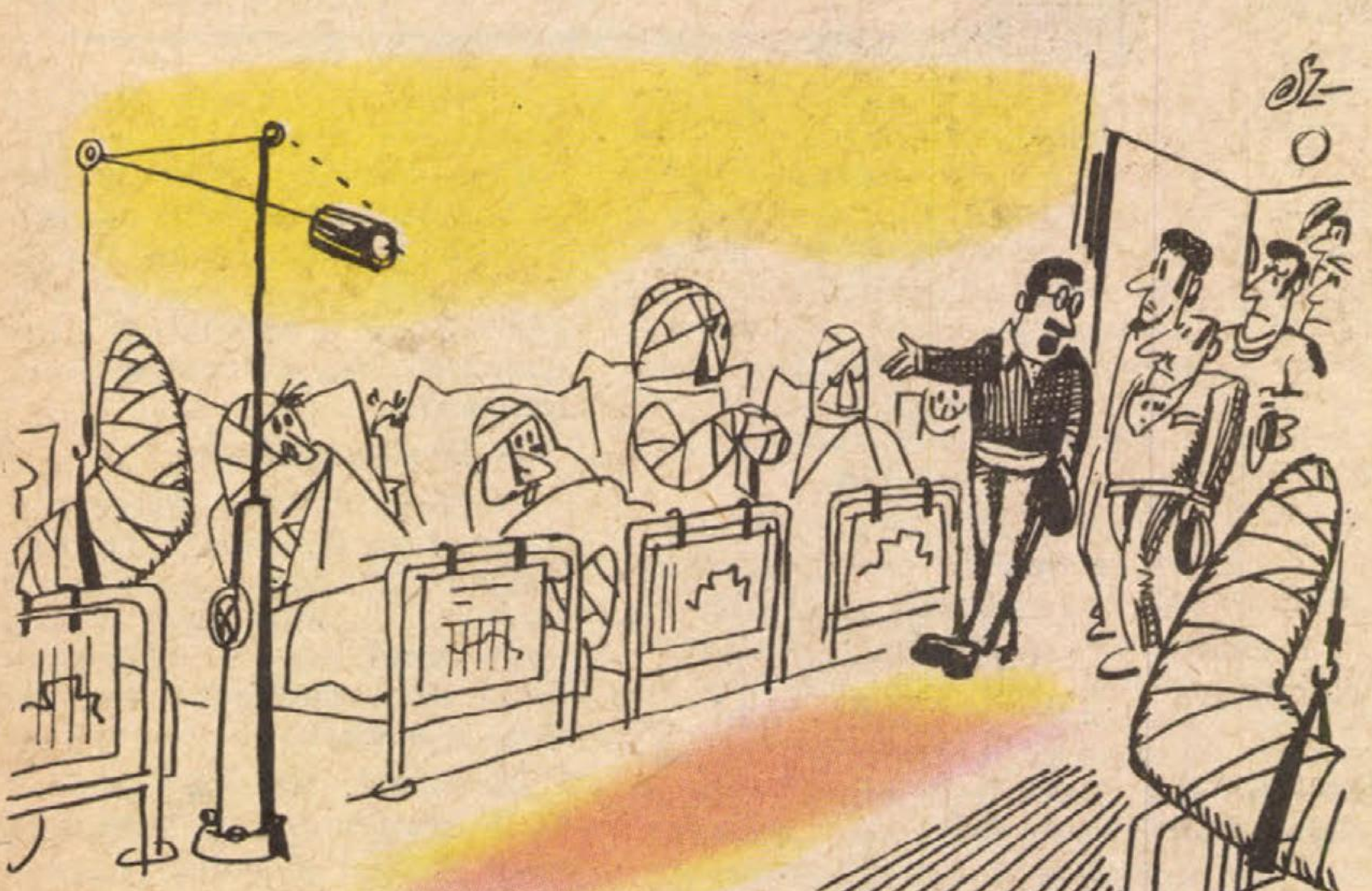
De azt sem fogadom el, ha a vádlott az utolsó szó jogán így érvel: „Tetszik tudni, engem nagyon elkényeztettek, mindenem megvolt, amire csak áhítoztam, a szüleim azt akarták, hogy nekem jobb és szebb gyermekkorom legyen, mint amilyen valamikor nekik volt.” A bíró megkérdezi: „És ezért lopott, ezért törte be az ablakokat a környéken? Ezért csúzlizta ki a közvilágítás üvegburáit?” Mire a kiskorú (de a nagykorúság minden ízét és zamatát élvező) vádlott így felel: „Valamit csak kellett csinálnom!”

Annak sem vagyok híve, ami különösen egyes vállalatoknál divatozik. Valamiféle kisebb, esetleg nagyobb mulasztás miatt valamelyik dolgozó ellen fegyelmit kellene indítani. A fegyelmi helyett azt mondják: „Jó elvtárs, a legjobb kartárs, eszményi családapa, törődik a gyermekeivel, adjunk neki próbaidőt a megjavulásra.” És aztán, a szent megértés jegyében, kap próbaidőt másodszor is, harmadszor is, tizedszer is...

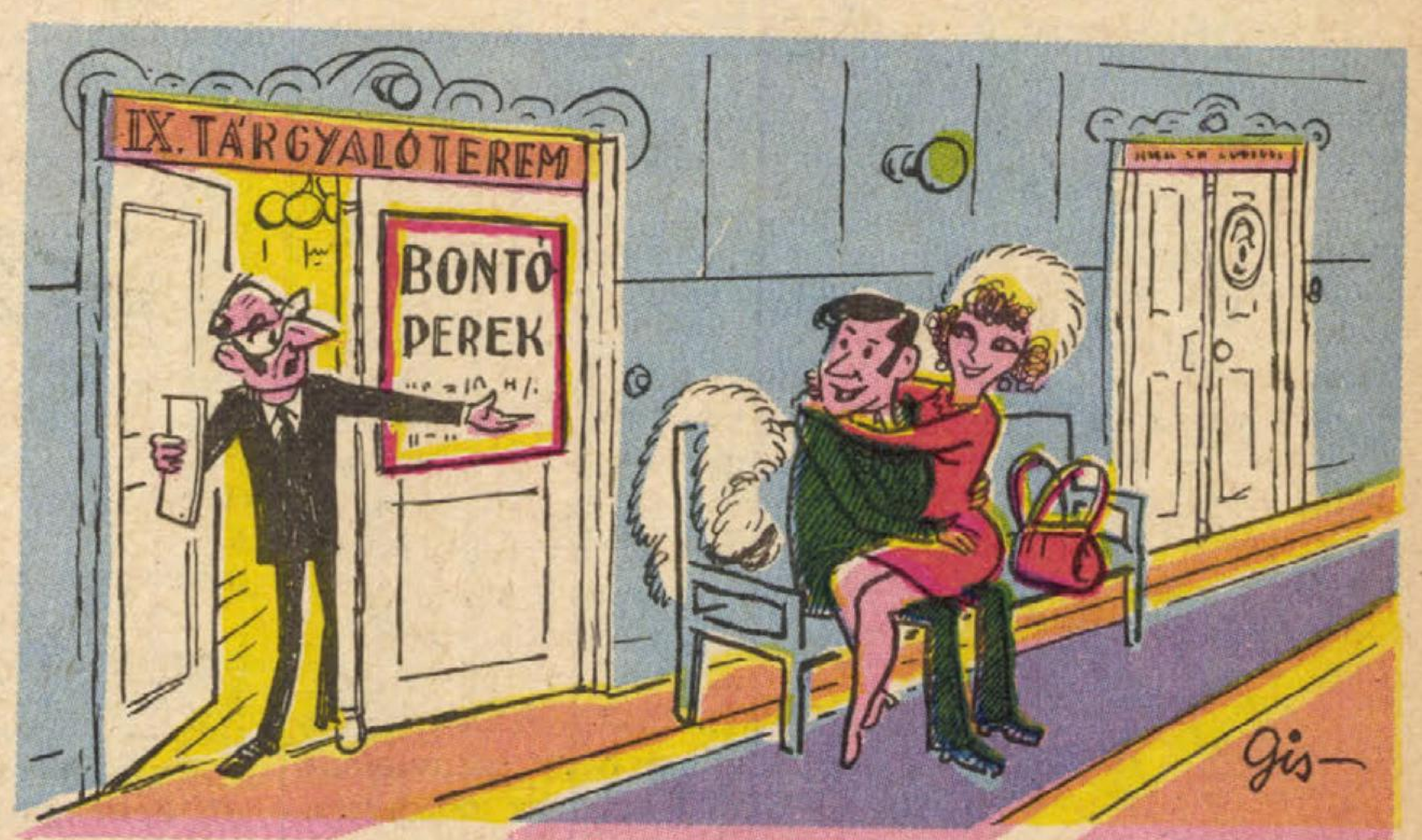
Ismétlem, Halmosit szívesen látnám a pályán, a Haladásban is, a válogatottban is. De ne hivatkozzanak az özvegy édesanyjára, sem Halmosi gyerekkorára, hanem egyszerűen csökkentsék a büntetését. És különben sem Halmosiról akartam most beszélni.

Földes György

TANULMÁNYI KIRÁNDULÁS, AUTÓVEZETŐKNEK

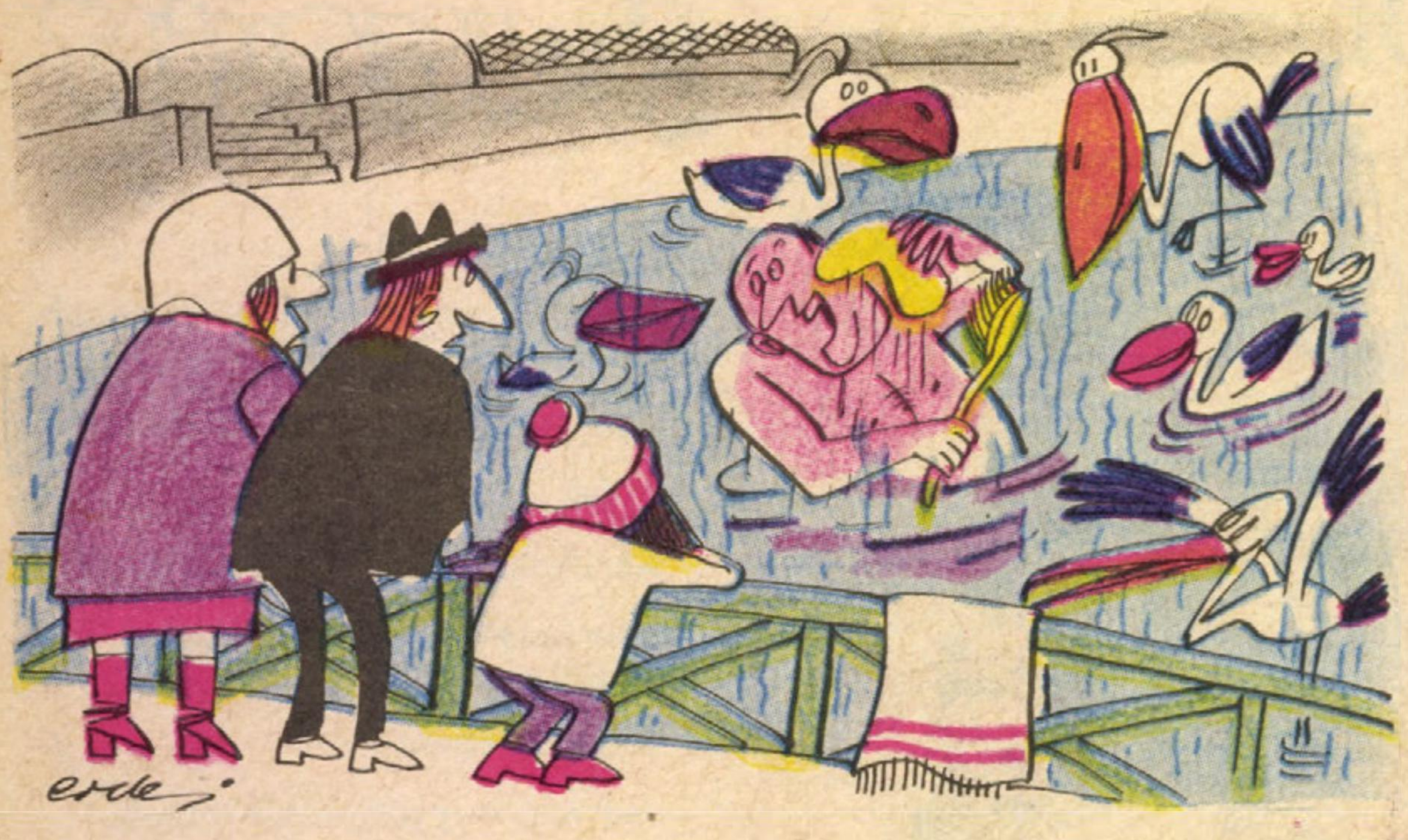

BONTÓPERES TÁRGYALÁS

– Jöjjenek! Önök következnek...
– Sajnálom, ügyvéd úr, már kibékültünk!

FŰTIK AZ ÁLLATKERTI TAVAT

– Itt pénteken is van meleg víz!

ELŐADÁS, VALAHOL ANGLIÁBAN

– Először megdrágult a marhahús, aztán megdrágult a sertéshús, később drágább lett a bárányhús, végül felment a csirke ára is...

(„Morning Star", London)

HÁZTARTÁSI „ROBOTGÉP"

Modern ember lévén, haladok a korral,
nem azért, mert sütök Váncza sütőporral,
beszereztem egy jó „kompjutert" a héten,
nem város szülötte, szülőhelye Pécel,
háztartási „robot": süt, főz, mos, pelenkáz,
üzemben tartását nem követi zsebláz,
kimossa alsómat, kivasalja ingem,
mindezt elvégezi potom bérért, ingyen,
ha színházba megyünk, dada lesz a drága,
szeretettel vigyáz ő a kisbabára,
meg is cumiztatja, bilire is rakja,
készségesen lett a háztartásunk rabja,
nevét is megmondom — hogy felfedjem titkát —
az új „robotgépünk" ÓMAMINAK hívják!

Donkó László

A Pilvaxban

Az ifjak kávéházában csak néhány ember üldögélt. Főleg fiatalok. Egy idősebb, szakállas úr a *Pesti Divatlapot* olvasta, Emich Gusztáv könyvárus lapját. Volt benne olvasnivaló bőven: Metternich megbukott, Bécsben kitört a forradalom, Prága, Varsó, Madrid forrong, a szász király elbocsátotta gyűlölt minisztereit...

A terem legvégén, a közvéleményi asztalnál — így nevezték a politizáló, ellenzéki fiatalok asztalát — ketten ültek: Petőfi és egy aszkéta arcú, szikár férfi: Labdacs, a színész, a hajdani kolléga, Végffy uram társulatából.

— A vers szép — mondta a színész. — El akarod szavalni valahol?

— Igen — felelte lelkesen Petőfi.

— Adhatok néhány jó tanácsot?

— Hát persze, hogy adhatsz...

Labdacs hátradőlt a karosszékében és hosszú ideig szótlanul bámulta Petőfit, — valószínűleg azon tűnődött, hol is kezdje az oktatást — aztán megszólalt:

— Nos, akkor figyelj! Először is azt ajánlom, hogy higgadj le. Semmi szenvedély, fölösleges indulat. A gondolati tartalom a fontos, vagyis az, hogy megértsék azt, amit a költő mondani akart. Hidd el nekem, Sándorkám, a huszadik század versmondói egészen másképp fognak szavalni, mint mi: egyszerűen, eszköztelenül, mintha nem is verset mondanának, hanem beszélgetnének. Értesz engem?

— Persze, hogy értelek. Beszélj tovább!

— Az imént, amikor elmondtad a verset, figyeltelek. Tűzbe jöttél. A hajad a homlokodba hullt, a szemed izzott és a kezed ökölbe szorult, mintha verekedni akarnál. Ez helytelen. Nyugodtnak kell maradnod, majdnem hogy szenvtelennek. A karod ne mozduljon el a tested mellől. S legjobb, ha fekete, magasnyakú pulóvert veszel magadra.

— Honnan a csudából szerezzek be most egy ilyen fekete pulcsit?

— Ez a te dolgod. A fekete, magasnyakú pulóver azt jelenti, hogy a versmondó még a ruházatával

sem akarja elvonni a hallgatók figyelmét a vers lényegéről: a mondanivalóról. Tudsz követni, Sándor?

— Hallgatlak, Labdacs. Beszélj tovább! Jó pap holtig tanul.

— És ami a legfontosabb: soha ne emeld fel a hangod!

— Azt hiszem, ez nehezen fog menni. Tudod, milyen vagyok...

— Tudom, hiszen régóta ismerlek, mégis azt ajánlom: fogd vissza magad! Légy úrrá a hevességeden! Próbálj meg monoton hangon beszélni...

— Monoton hangon?

— Igen. A versnek kell kiabálnia, nem az előadónak. Ezt ne feledd el!

— Igyekszem nem elfelejteni — mondta nagy sóhajjal Petőfi és szomorú arccal kitekintett a kávéház ablakán. Odakinn esett az eső. Már reggel óta esett...

— No, akkor tartsunk egy próbát... Mondd el nekem a verset, de úgy, ahogy én tanítottalak...

Petőfi bólintott, néhány percig koncentrált, aztán eldördült a vers. A kávéházban ülő fiatalok felkapták a fejüket és abbahagyták a beszélgetést. Az újságot olvasó öregúr a fejét csóválta, majd intett a pincérnek: a számláját kérte. A költő pedig szavalt:

— Sehonnai bitang ember, ki most, ha kell, halni nem mer...

„Hiába magyaráztam neki. Nem tanult semmit. A huszadik században, egy szavalóversenyen, már az elődöntőben kiesne" — gondolta magában Labdacs, a színész. S miközben a verset hallgatta, megtelt az utca emberekkel: a rákosi vásárra összesereglett parasztokkal, pesti polgárokkal, mesterlegényekkel és esernyős, jókedvű diákokkal...

Mikes György

A HÉT KÜLFÖLDI HÍREIBŐL

Endrődi István rajzai

— **A helyes táplálkozás** a közúti balesetek megelőzésének legjobb módja — állítja a Max Planck Intézet egyik professzora. Tanácsa: mielőtt volánhoz ülnénk, együnk meg egy tojást!

– Pedig én ma nyolc tojásból ettem rántottát!...

— **Egyre gyakoribbak Olaszországban a levélbombák.** A feladók indítékai a legkülönbözőbbek. Legutóbb például Firenzében „bosszúbomba" robbant. A címzett egy filmszínésznő volt.

– Itt a tűzszerész, felbontja a reggeli postát...

— **Újszerű figyelmeztető táblákat** helyeztek el amerikai autóutakon. A tábla meleg időben nem jelez semmit, de amint a hőmérséklet 0 fokra csökken, megjelenik a „csúszós" jelzés.

– Most, hogy felmelegszik a nemzetközi légkör, remélem, eltűnik a csúszós jelzés!...

◆ Londonban az angol háziasszonyok többségének véleménye szerint — jelenti a Reuter — a férjek nem adnak haza eleget a háztartási költségek fedezésére. A megkérdezettek 65 százaléka kevesellte a kosztpénzt. Mint a közvéleménykutatásból kiderül, az asszonyok 35 százaléka nem tudja, mennyit keres a férje.

– Elavult módszer, én ipari tévén figyelem, mégsem tudom megállapítani, mennyit keres!...

KEDVELT

Mint ismeretes.

Hagyja meg a telefonszámát, majd értesítjük.

Egyszerűen nincs mit fölvennem.

Soha.

Az ilyesmi ott fillérekbe kerül.

Csinosnak mondott, fiatalos vígkedélyű.

Nem véletlen.

Ígérem, nagyon rövid leszek.

A hálapénz engem megaláz.

Világhírű.

Kimosva olyan, mint az új.

Mi örülünk a bírálatnak.

A férjem rajong a házimunkáért.

Ráérsz megadni.

Nem tehetünk kivételt.

Idény nyáron nem lesz hiány sörben.

Nálunk ilyesmi nem fordulhat elő.

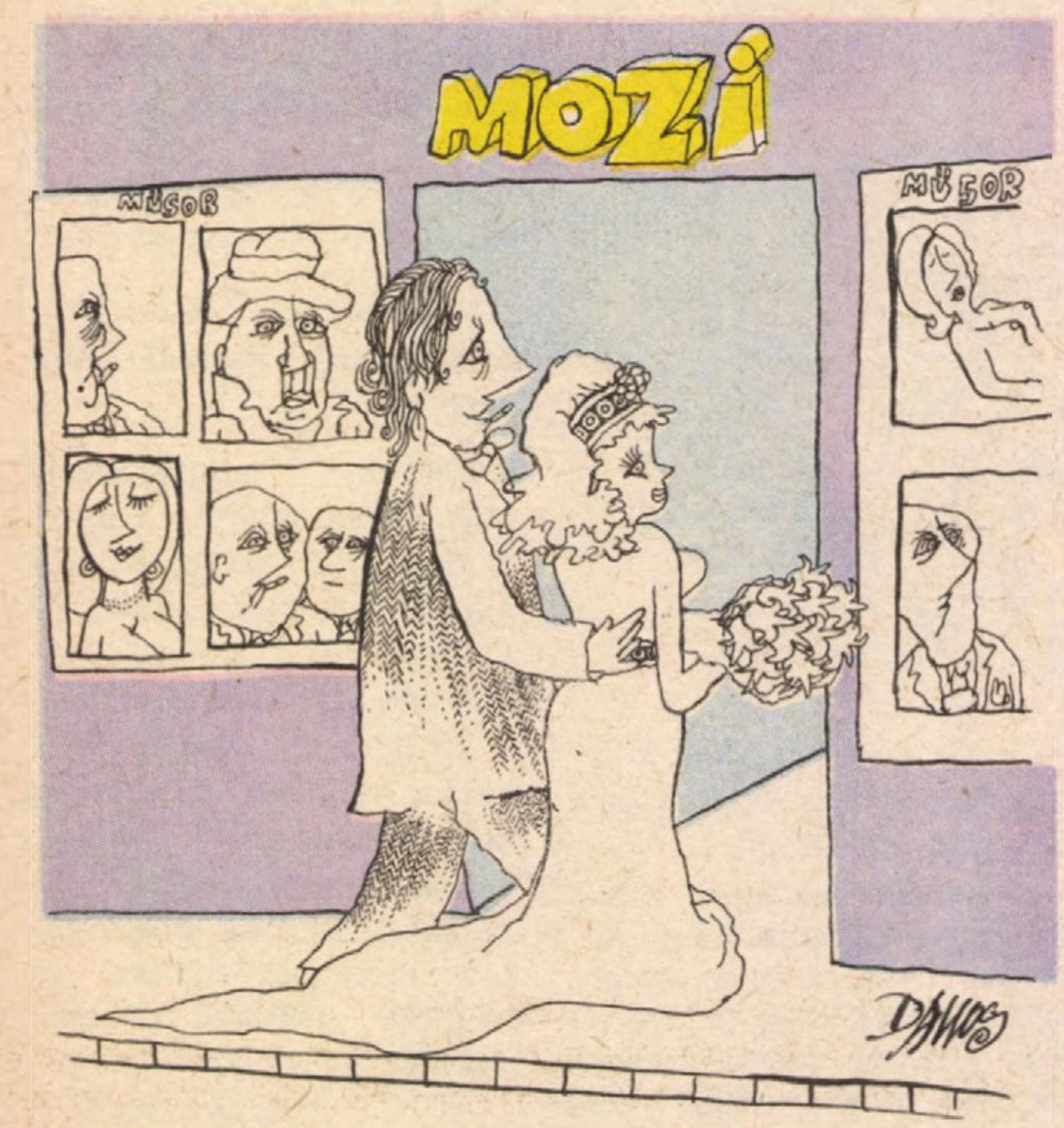
Örökké.

Perfektül beszél németül (oroszul, angolul stb.).

Erre az árura nincs fogyasztói igény.

Csak téged.

TAPASZTALATLAN IFJÚ

– Azért nem árt, ha a mézeshetek előtt megnézünk egy 18 éven felülieknek ajánlott filmet...

CSITT

Egy nizzai presszóban jutányos áron csendet vásárolhat magának a zaklatott idegzetű vendég.

Csak be kell dobnia egy frankot a Wurlitzerbe, aztán lenyomja a 0-jelzésű gombot, mire három percig semmi sem hallható.

Vannak még örömök s végül minden csak pénz kérdése.

ÚTON A NAGYSÁG FELÉ

– Figyeled? Ujabban önmagát idézi...

HAZUGSÁGOK

Itt nem a pénzről van szó; ez elvi kérdés.

A táncot magáért a táncért szeretem.

Majd visszatérünk rá.

Az öntudatos pincérek meg fogják érteni.

Nem erről van szó.

Gyakorlatilag sikerült megszüntetni.

Lényegében ugyanannyiba kerül, mint tavaly.

Ezek mind rengeteget keresnek, nekem elhiheted.

Igyekezni fogok.

Közép-Európa legnagyobb . . .

Akkor is szeretnélek, ha nagyon szegény lennél.

Ne hívjon minket, majd értesítjük.

Mi tiszteljük a sajtót és nem kívánjuk befolyásolni a szerkesztő urat.

Életében is maximális figyelmességgel vettük körül.

Nélkülözhetetlen.

Vitathatatlan.

Szigorúan bizalmas.

Történelmi jelentőségű.

— **Sugár** —

A HÉT HAZAI HÍREIBŐL

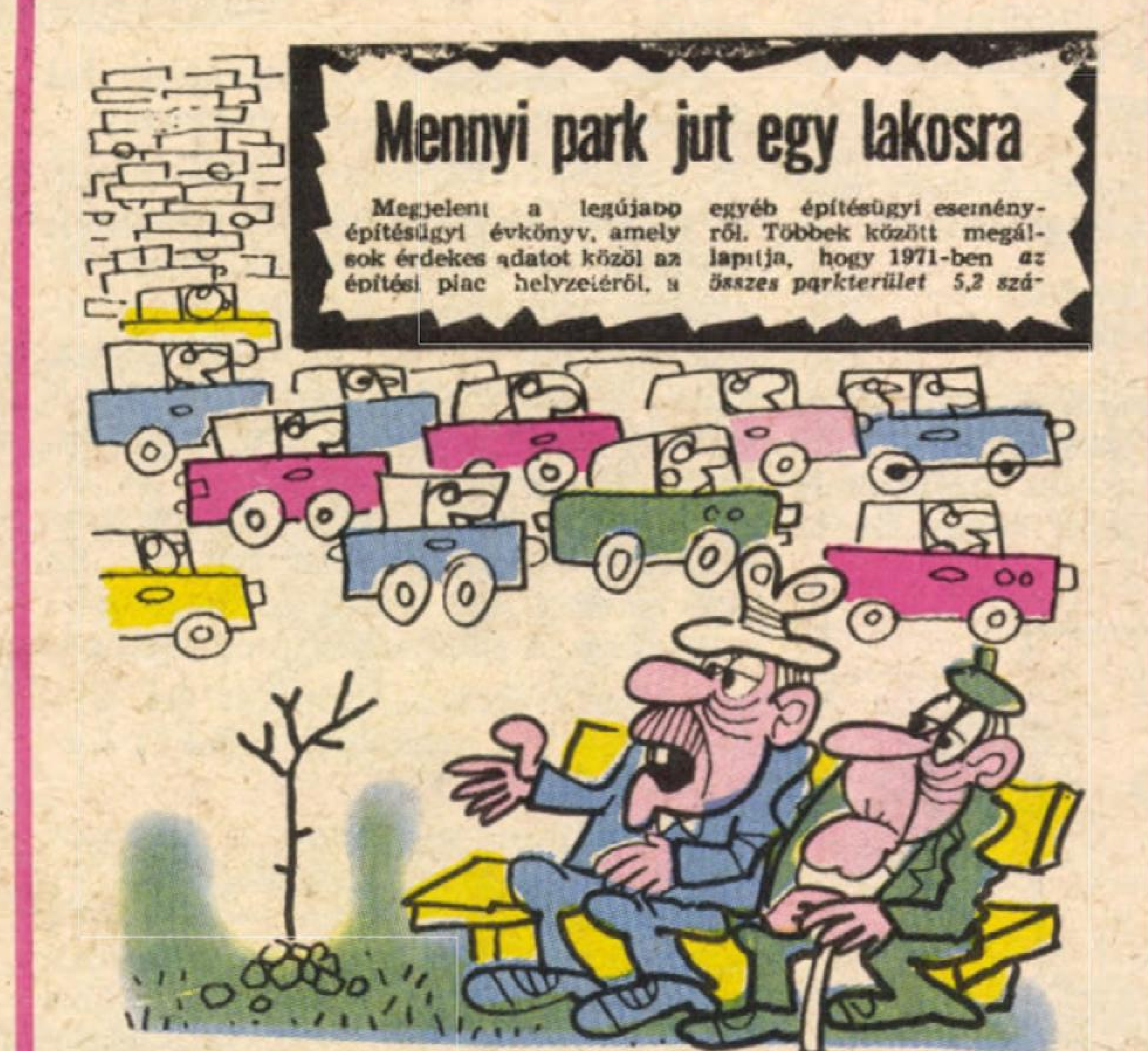
Fülöp György rajzai

– Te mennyi devizát gyűjtöttél?

– Valahányszor meglátom ezt a sok szép gyógyszert, muszáj felíratnom valamit.

– Egyelőre, sajnos, csak az autópark növekszik.

– Egy éve fekszenek itt az irataim elintézetlenül.
– Mit izgul? Hol van az még a négyezertől?

SOKOLDALÚ TÁJÉKOZTATÁS

Mondjuk magunkról, hogy ilyenek vagyunk, mondjuk magunkról, hogy olyanok vagyunk, de lehetünk akár ilyenek, akár olyanok, van egy ősi erényünk: mindent meg tudunk magyarázni.

Például . . .

Történt, hogy Sóbujtó Géza, a Mergida Matildról elnevezett középiskola harmadikos diákja, elindult a műkorcsolyázók Európa-bajnokságán. A szabadon választott gyakorlatok során kiváló teljesítményt nyújtott. Mindjárt az első percben felugrott a Sportpalast légterébe, ott kiolvasta a délutáni lapokat, elfogyasztott egy haboskávét kuglóffal, megírt néhány üdvözlő kártyát, és csak ezek után tért vissza a jégre. A zsüri megfelelően értékelte Sóbujtó bravúrját, csak a francia bíró, bizonyos Alain Plasmat táncolt ki a sorból. Ő mindössze 5,2 ponttal honorálta a gyakorlatot.

Lapunk munkatársa a csapat vezetőihez fordult magyarázatért.

— Az ősi francia—magyar testvérharc újabb keserű gyümölcse ez — mondta Kedive Egon, a csapat szóvivője. — A tourennesi-turáni átok. Alain Plasmat dédapja a napóleoni sereggel járt Magyarországon, mint a provencei kettes horgászok kapitánya. A jászkuntarhosi kvártélyon olthatatlan szerelemre gyulladt a szépséges Virgács Rózsi iránt, aki Cinka Panna kisegyüttesében terjesztette a folklórt, mint népzenész. Vonzalmuk azonban nem bomlott rózsába, mert Rózsi atyja, a nemesi felkelés strázsamestere két óriási pofonnal szaggatta szét a francia tiszt ifjonti álmait. Hát ezt a pofont kaptuk most vissza a kései utódtól.

— Nagyon ügyes — mondta lapunk munkatársa. — Csakhogy a napóleoni sereg sosem jutott Jászkuntarhosig. Győrnél sarkon fordult és távozott.

— Pukkadj meg — mondta a szóvivő, majd úgy tett, mint a napóleoni sereg Győrött. Sarkon fordult és távozott.

— Politika van a dologban — mondta Hucul Szilárd, a csapat intendánsa. — Alain Plasmat nénikéje beépített gépírónő a NATO stavangeri alközpontjában. Plasmat rejtjeles táviratot kapott, hogy semmiképpen sem szabad 5,2 pontnál többet adnia Sóbujtó kűrjére. Így akarják lejáratni a mi táborunk tekintélyét.

— Világos — mondta lapunk munkatársa. — Csakhogy a csehszlovák Lebeda gyakorlatát Plasmat mégis módfelett magasra értékelte.

— Fordulj fel — mondta az intendáns és pikírten távozott.

— Az egész a mi kérésünkre történt — mondta Sárika Ödön, a csapat útimarsallja. — Nevelési célzattal. Zorg Dezső, Sóbujtó osztályfőnöke az éjjel felhívta Plasmat-t és figyelmeztette, hogy semmi szín alatt nem adhat a fiúnak 5,2-nél több pontot. Sóbujtó ugyanis visszaesett a takarékossági versenyben és a beszédértelem-gyakorlat tananyagában is hanyatlást mutat. Attól kellett tartanunk, hogy ha nem élünk valamiféle retorzióval, Sóbujtó átlaga az év végére meg a 4,8-at sem éri el.

— Brávó — mondta lapunk munkatársa. — Csakhogy a harmadik gimnázium órarendjén nagyítóval sem található beszédértelem-gyakorlat.

— Ess hasra! — mondta az útimarsall és sértődötten távozott.

— Ne keltsünk pánikot — mondta Cvingli Domokos, a csapat referense. — Maradjon köztünk a dolog. A tribünről talán nem látszott, de Plasmat mögött csőre töltött fegyverrel ült az FBI két ügynöke. Figyelmeztették, hogy az életével játszik, ha 5,2-nél több pontot ad Sóbujtónak. A tengerentúli versenyzők presztízsét féltették a magyar fiútól.

— Mi sem természetesebb. — mondta lapunk munkatársa. — Csakhogy az Európa-bajnokságon még véletlenül sem indulhatott tengerentúli versenyző.

— Fújd fel magad — mondta a referens. — Sajnálom, hogy ennyit is elárultam.

— Az ördög vigye ezeket az egyforma pontozótáblákat — mondta végül Alain Plasmat. — Hát nem az ötöst húztam ki a hatos helyett?! Én ugyanis nem 5,2, hanem 6,2 pontot akartam adni Sóbujtó kűrjére.

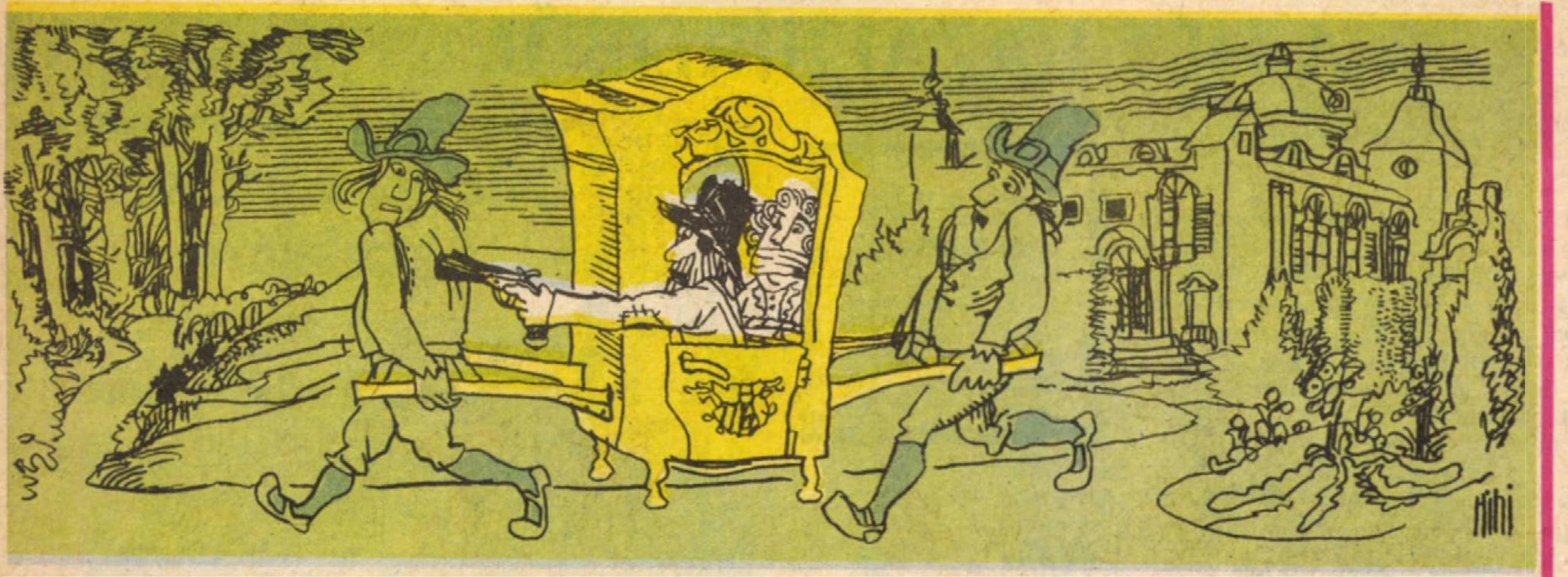
— Módfelett bőkezű — mondta lapunk munkatársa. — Csakhogy a műkorcsolyázásban 6 pont a maximum.

— Jaaa? — mondta Alain Plasmat. — Akkor 4,2-t . . .

Ebből is látható: a jég síkos és az élet bonyolult.

Peterdi Pál

ELTÉRÍTÉS

– Irány az erdő, futólépésben! Egy-kettő...

HATÁROZAT

Tegnap este, tíz óra is elmúlt már, amikor megszólalt a telefonom. A vonal másik végén Árkonát Sándorné kibőgött hangja jelentkezett:

— Azonnal gyere át hozzánk!

— Mi baj van? — kérdeztem. — Megint veszekedtek?

— Szóra sem érdemes — mondta Dorottya a telefonba. — Csak hozzámvágta a kombinált szekrényt. Azt hiszem, eltört a lábam...

— Megyek — tettem le a telefont —, addig próbáljátok elkerülni egymást.

Nem voltam különösebben nyugtalan, Árkonáték nem először rendeztek lelki vérfürdőt, szerényebb tettlegességgel is párosítva. Én sem először mentem békebírónak a lakásukra.

— Ne haragudj — nyitott ajtót Árkonát a szokásos elnyűtt mosolyával —, képzelem, milyen szívesen jöttél.

Mindjárt megállapítottam, hogy nem Dorottyának, hanem a kombinált szekrénynek tört el a lába, mert előre borulva feküdt a szőnyegen, míg Dorottya a fürdőszobából jött ki, vizes törülközővel a kezében.

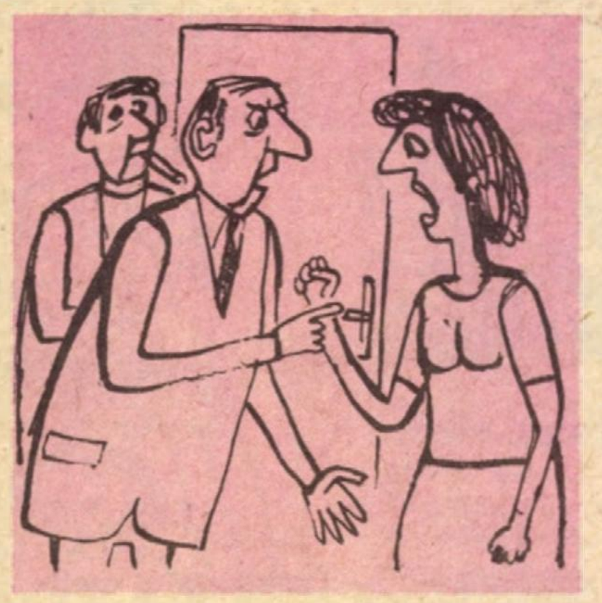
— Némileg tévesen tájékoztatott a feleségem a történtekről — mondta Árkonát enyhe gúnnyal. — A szekrényt ugyanis az ajtóm elé akartam tolni, hogy izoláljam magamat tőle. Miután leforrázott. Leöntött a frissen kicsöpögött kávéval.

— Iszol egy kávét? — kérdezte Dorottya tüntető kedvességgel.

— Nem kérek, inkább térjünk a tárgyra. Az előzményeket nem kell, hogy ismertessétek, már álmomban is fel tudnám sorolni. Azon töprengtem idejövet, hogy két művelt, fontos beosztásban levő ember miért nem tud úgy dönteni magánügyekben, mint közügyekben? Miért nem hoztok egy határozatot a házasságotokról?

— Miféle határozatot? — kérdezte bambán Árkonát Sándor.

— Szép kis főosztályvezető vagy — mondtam. — Hány vitán vettél már részt, amely után határozati javaslatot fogalmaztál meg. És te is, Dorottya!

— Mit fogalmazzak? — rángatta a vállát Dorottya. — Ez egy vadállat, akit nem bírok.

— Türelem, türelem! — emeltem fel a hangomat. — Szép kis vezetők vagytok! Vegyél elő papírt, tollat és írd, amit mondok! Határozati javaslat Árkonát Sándor házasságáról! Leírtad?

— Le — mondta Dorottya.

— Akkor most fogalmazzuk meg a házasságban elért eredményeket. Egy határozat ugyebár mindig az eredményekkel kezdődik. Aztán majd megállapítjuk, hogy vannak hibák.

Hogy vannak?! — kacagott fel Árkonát élesen. — De mennyi!

— Csend legyen! — kiáltottam.

— Írd, Dorottya: A házasságunk, tizenkét év alatt, jelentős eredményeket produkált. Az első évek albérlete helyett új székházat kaptunk a kelenföldi lakótelepen. A berendezést teljesen felújítottuk, korszerű gépekkel láttuk el. A fizetésünk több, mint háromszáz százalékos emelkedést ért el. És így tovább, ezt majd ti megfogalmazzátok, a szokásnak megfelelően.

— Hogy én? — hördült fel Dorottya. — Az eredményeinket? Lesülne a képem!

— Múltkor mutattad a jelentésedet a vállalati munkádról — jegyeztem meg halkan. — Ne szólj egy szót se. Most pedig rátérhetünk a hibákra is. A legszembetűnőbb hiba a kombinált szekrény lába. Ezt sürgősen ki kell, hogy javítsátok. Mi a határidő, ki a felelős, ezt ne feledjétek írásban is leszögezni. De ne csak a hibákról írjatok, a hangsúly legyen az eredményeken! Volt szerencsém!

Másnap szólt a telefonom, Dorottya hívott, hisztérikusan:

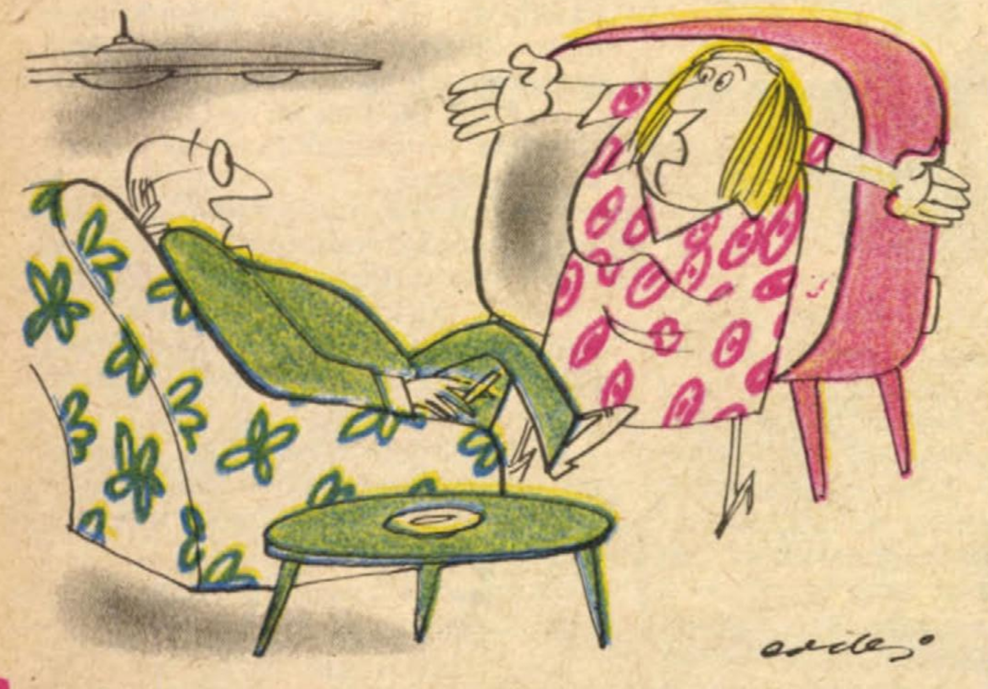
— Azonnal gyere! — kiabált. — Sándor tombol.

— Mi baj van már megint?

— Nem írtam be a határozati javaslatba a külföldi útjainkat! Lehülyézett! Elválok tőle!

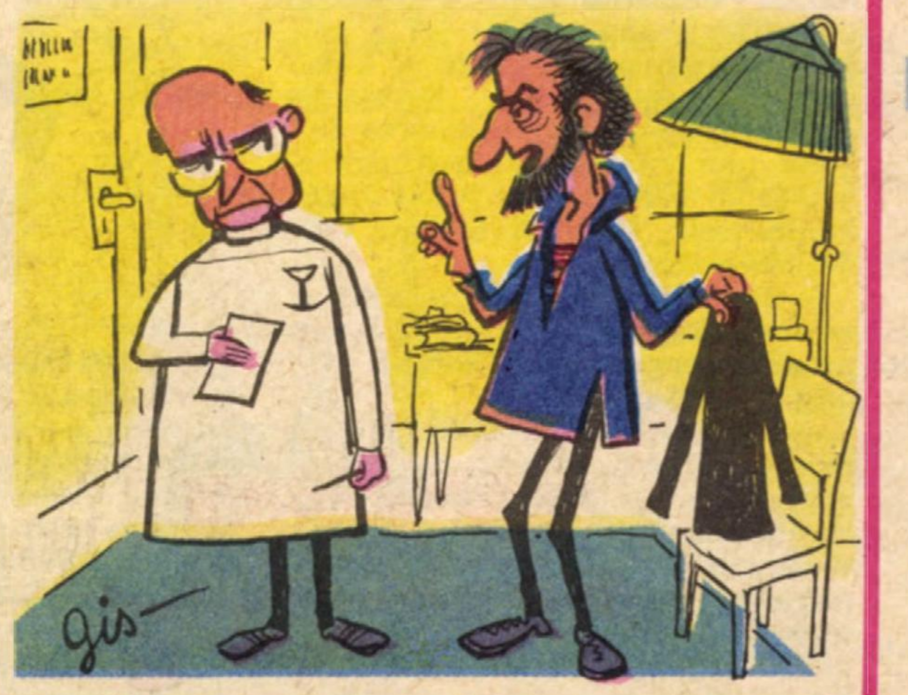
Somogyi Pál

SZIGORÚ RENDSZABÁLY

– Addig nem nézheted a tévét, amíg be nem vallod, hogy mennyi jutalmat kaptál.

SZEMTELEN BETEG

– Főorvos úr, szeretném, ha ajánlana nekem egy jó orvost, aki nem tilt el a dohányzástól...

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Miért nem vitték semmire?

Takács Imre:

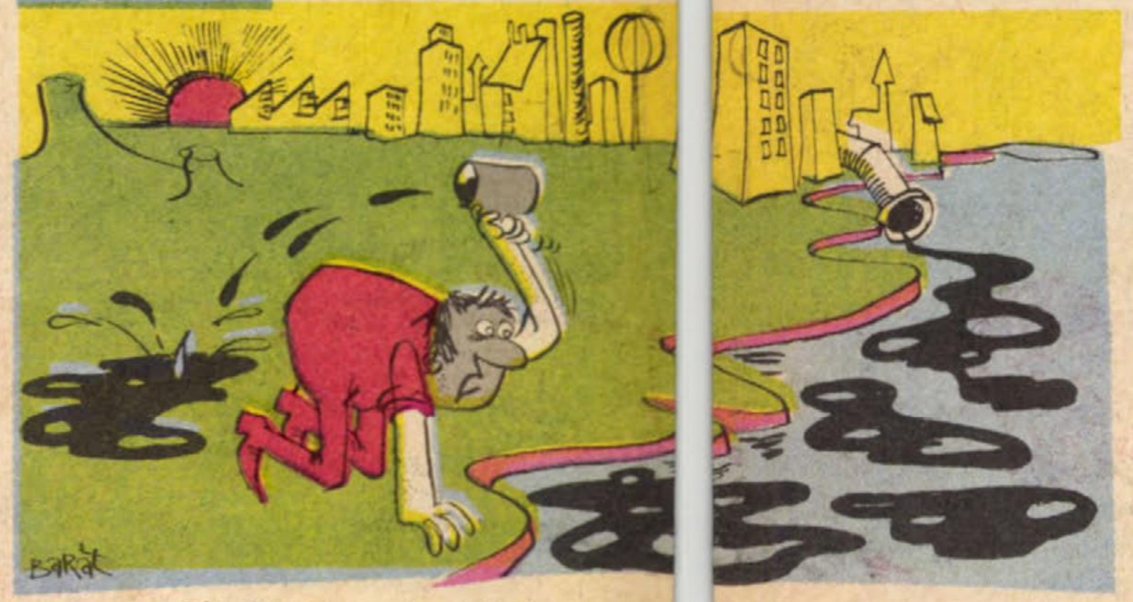
– Pszt... Nem árulom el, mert még utánam csinálja valaki!

Lehoczky István:

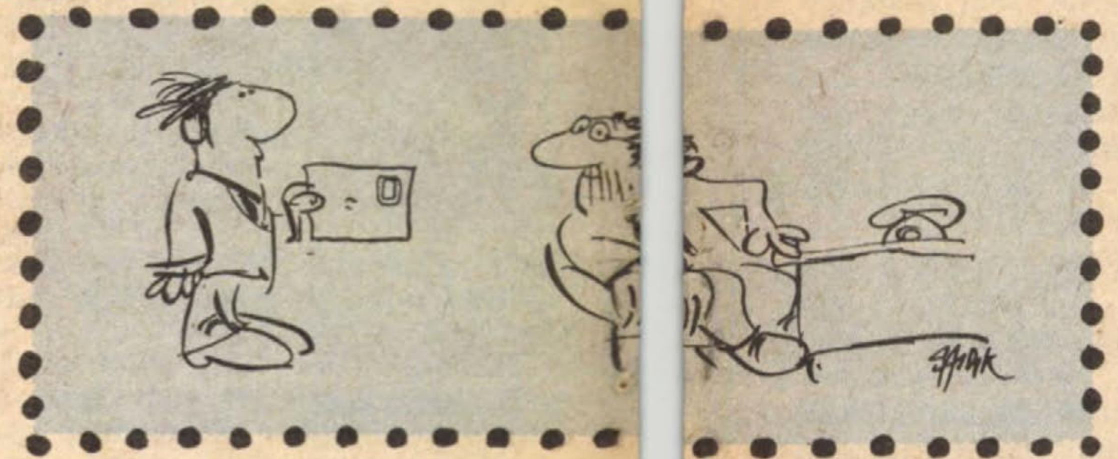
– Évek óta mást sem csinálok, csak ezen töröm a fejemet!

Barát József:

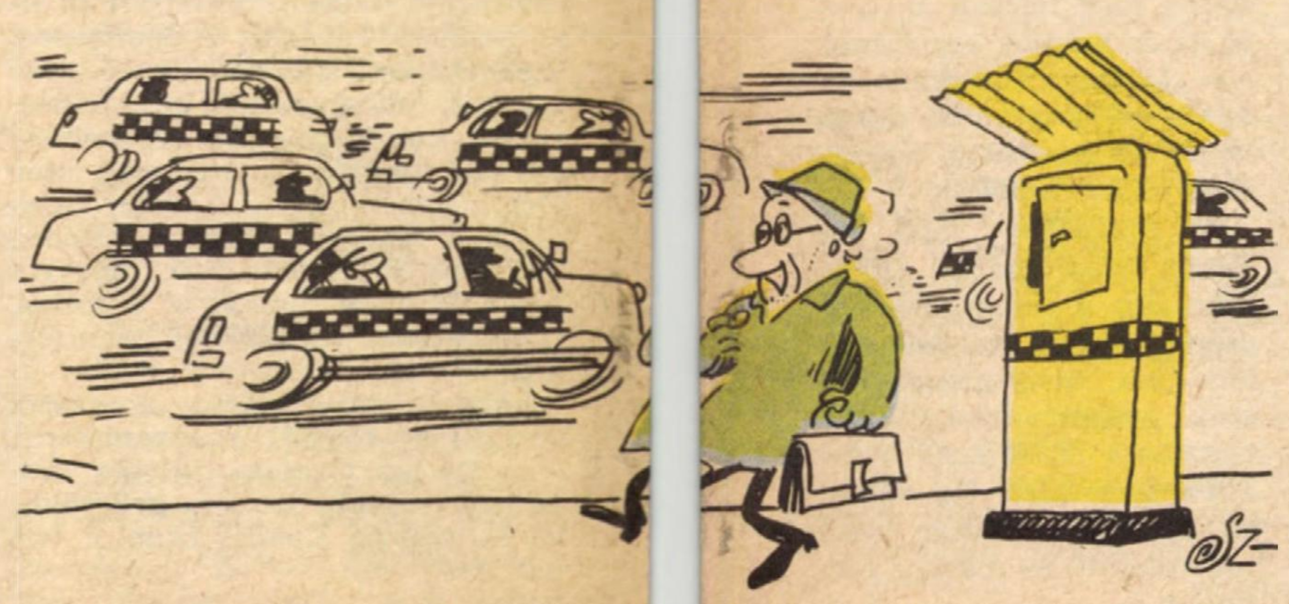
– Mindig tiszta forrásból akartam meríteni.

Sajdik Ferenc:

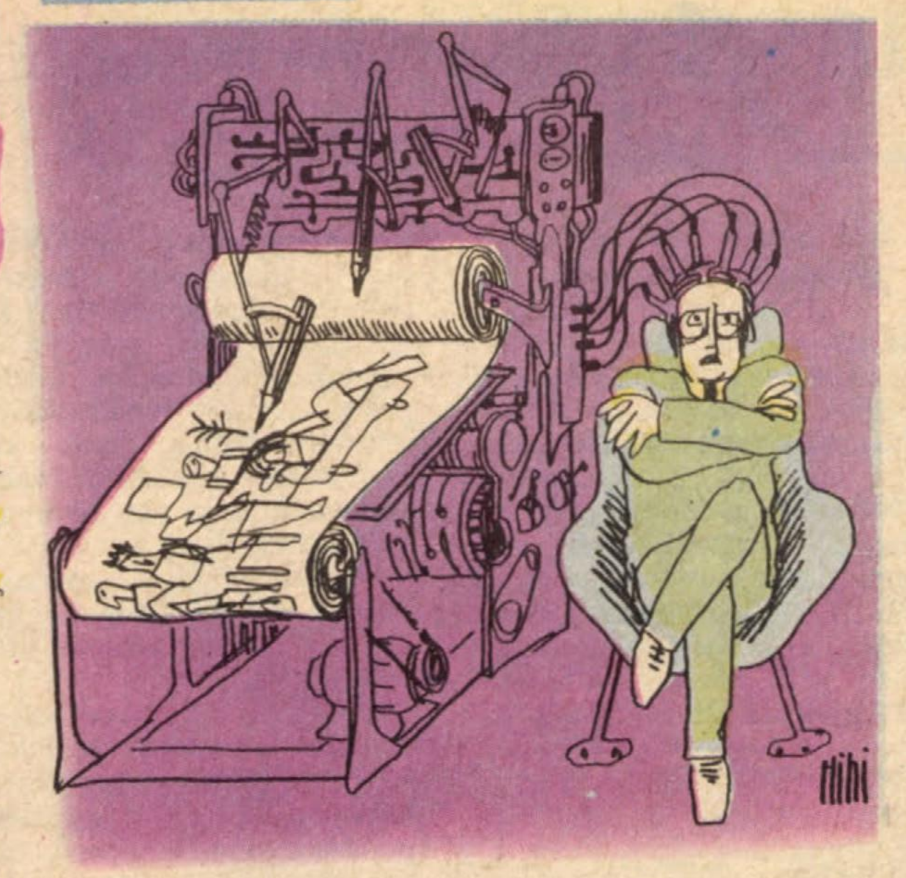
– Sajnos, akihez ajánlólevelem volt, az sem vitte semmire.

Szűr-Szabó József:

– Amikor éppen vinni akartam, nem kaptam taxit!

Hegedűs István:

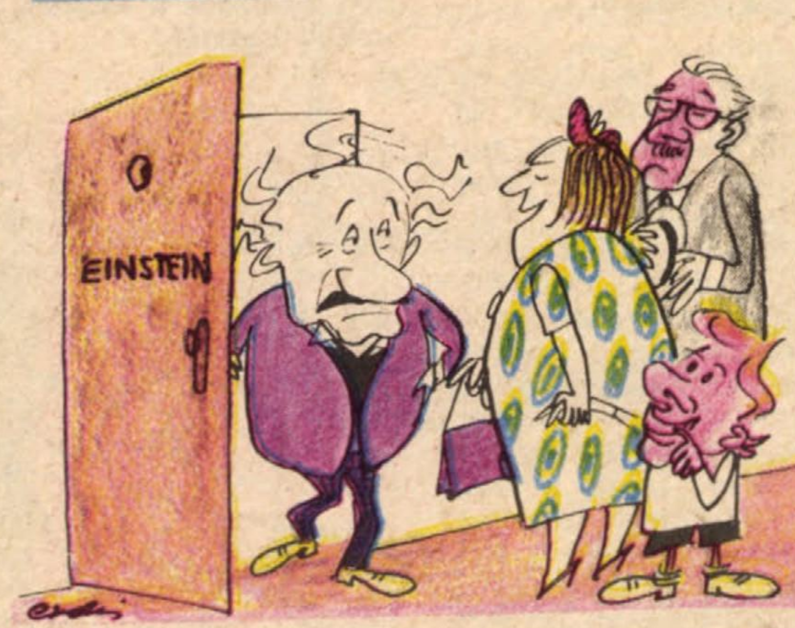
– Ami késik, az nem múlik...

Endrődi István:

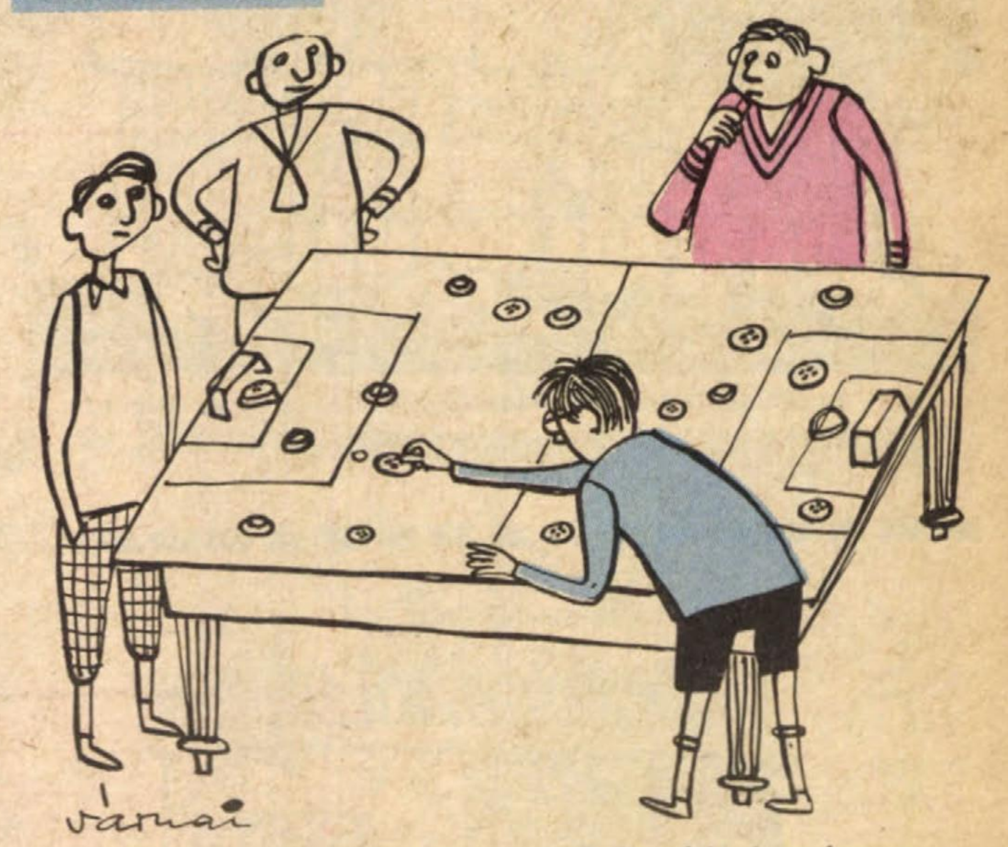
– Kezdettől fogva balkezes alak voltam!...

Erdei Sándor:

– Einsteint nem tudták meggyőzni a szüleim, hogy vállaljon nálunk házitanítói állást.

Várnai György:

– Hogyhogy nem vittem semmire? Tizenkét éves koromban megnyertem a II/a gombfoci-bajnokságát.

Tót Gyula:

– A hiszékenységem miatt...

Balázs-Piri Balázs:

– Mindig a saját fejem után mentem

Brenner György:

– Azért, mert mindig csak dolgoztam...

Fülöp György:

– Kettétört a futball-karrierem, amikor a grundon mellé lőttem egy 11-est.

ÜGYES ELADÓ

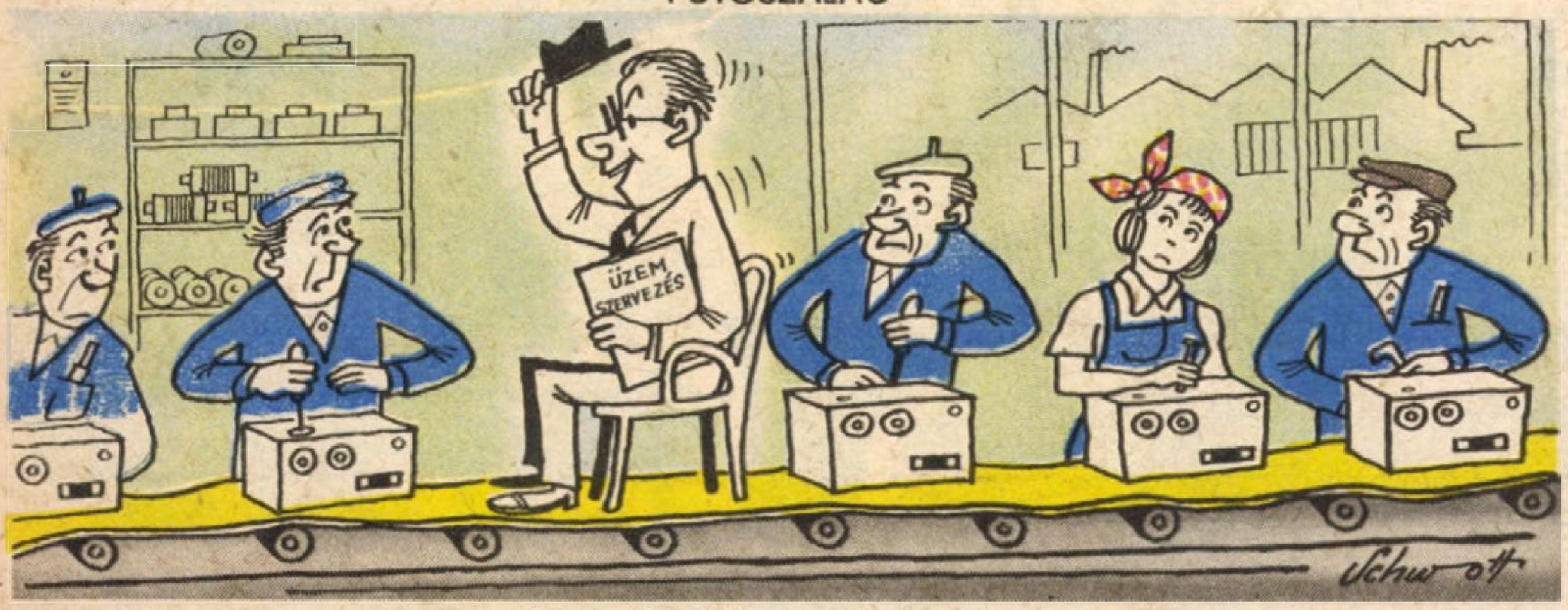
– A legközelebbi prémiumosztáskor nem fogok elfeledkezni magáról, kartársam. Ismét rábeszélt egy vevőt két üveg whiskyre...

NAIV NÉNIKE

– Hát nem gyönyörű? Ti most már egy életre egymáshoz tartoztok...

FUTÓSZALAG

avagy: a dolgozók tájékoztatása egyes üzemekben.

KÜLÖNLEGES TUDAKOZÓ

Találós kérdés: van-e olyan hely, ahol egy szobában egyszerre húsz asszony és lány beszél, és ezért senki sem szól rájuk, sőt, az lenne a baj, ha hallgatnának? Ha valaki nem jön rá a válaszra, hívja fel a Posta „Különleges tudakozó"-ját ahol ennél trükkösebb kérdésekre is válaszolnak. Egyébként a kérdésben feladott hely a telefonközpont, ahol húsznál is több hölgy ül, számomra rejtélyes készülékek előtt. Zöld, piros és fehér lámpák villognak és a telefonos kisasszonyok, akik akkor is kisasszonyok, ha egyébként nagyanya korúak, közlik a keresett telefonszámot, előjegyzik a reggeli ébresztéseket és megmondják, hány lába van a százlábúnak.

Ez utóbbi — nem éppen hétköznapi — kérdésre a *„Különleges tudakozó"* ad feleletet, ahol a Posta engedélyével néhány óráig „telefonos kisasszony" voltam. Természetesen minden hívóval azonnal közöltem, hogy ezúttal csak egy amatőr „mindentudó" ül a kezelőasztalnál, aki arra kíváncsi, hogy mire kíváncsiak e szolgáltatás ügyfelei. A hívók, akik a számomra ismeretlen gépezet kiszámíthatatlansága következtében az én vonalamra „futottak be", a két hivatásos kisassszony és sok száz kötet szakkönyv, lexikon segítségével tőlem is megkapták a választ. Persze nem mindenre. Mert ugyan ki tudna felelni annak a kíváncsi pestinek, aki azt tudakolta: hány lépésre van a Margitszigeti Nagyszálló a Jánoshegyi kilátótól? Kedvem szerint azt feleltem volna, hogy 34,517 lépésnyire, és ha nem hiszi, számoljon utána, de ezt egy telefonos kisasszony nem teheti, mert tréfálni csak az ügyfélnek szabad, aki a forintjáért olykor vaskosabb vicceket is megenged magának.

— Tessék mondani, hol található Pesten hévízi bolhárák? — kérdezi egy férfihang. Először azt hittem, ugrat, de aztán kiderült, hogy mostanában ez az egyik leggyakoribb kérdés. A főváros centenáriumára ugyanis kiírtak egy versenyt, amelynek nevezési ívén 10 kérdés szerepel. Ez az egyik. Most már én is tudom, hogy ez a hévízi izé a Lukács fürdő meleg vizében honos, csak azt nem értem pontosan, miért kell ezt tudnia egy fővárosi lokálpatriótának?

Valahol megint unatkozhatnak és az üres órákat egy kis tudakozódással ütik agyon:

— Kiről nevezték el a Kacsóh Pongrácz úti lakótelepet? — kérdi egy férfihang és hallom, hogy mellette többen hangosan nevetnek.

— Harpauer Ágostról, aki felfedezte a hévízi bolharákot — felelem, és a kérdező minden bizonnyal megnyugszik, mert meg sem köszönve a választ, leteszi a kagylót.

— Hány felesége lehet egy mohamedán férfinak? — kérdi egy lányhang. Beszélgetésünkből kiderül, hogy nem egy olajsejk háremébe készül, hanem a Móra Ferenc egészségügyi szakközépiskola vetélkedőjére, ahol az előre kiadott kérdések között ez is szerepel.

A Kresz Géza utcai általános iskola egyik tanulója a tudakozóval kívánta megoldatni másnapi matematikai példáját, míg egy kislány a Keveház utcai általános iskolából a hazánkban található román kori emlékek után érdeklődött.

— A tankönyvben nincs benne?

— Nem tudom... Az iskolában felejtettem és holnap feleltetés lesz... — feleli a kislány.

Akadnak nehezebb kérdések is:

— Mi Zalaegerszeg székhelye?

A következő kérdező egy negyvenéves gépészmérnök:

— Hol lehet Pesten csörögét enni? Feleségemmel ugyanis mindketten nagyon szeretjük, de kicsi a lakásunk, itthon nem tudjuk elkészíteni, az éttermek étlapjáról pedig eltűnt.

Sajnos, a kérdés válasz nélkül maradt. Legfeljebb annyit tehetek, hogy közreadom: aki a csöröge hollétéről tud, vagy hajlandó a kérdezőt egy baráti csörögézésre meghívni, közölje ezt velem, és ha a negyvenéves gépészmérnök a szerkesztőségben felhív, továbbítom számára a meghívásokat.

— Hogyan kell tatárbifszteket készíteni? — kérdezi egy hölgy.

— Protekcióval! — felelem. — A tatárbifsztek ugyanis bélszínből készül, ehhez pedig csak így lehet hozzájutni...

— Nekem felsálszeletem van itthon és ezt ígértem a vendégeimnek... — panaszkodik a kérdező és alig hagyja magát lebeszélni arról, hogy az e célra használhatatlan húsból tatárbifszteket készítsen. Végül is meggyőzzük, s ezzel — úgy vélem — egy kellemetlen vacsorától mentettük meg a vendégkoszorút.

Egy lányhang neves beatzenészünk lakcíme után érdeklődik, amit a tudakozó, ha ismerne, sem közölhetne. Mint ahogy az olyan diszkrét kérdésekre sem adhat feleletet, hogy melyik színész nős, melyik nőtlen, X. valóban szakított-e Y-nal.

— Melyik moziban játszák a ...? — és itt egy filmcímet mond be a kérdező.

— Az N. filmszínházban — felelem, majd túllépem hatáskörömet: — De ha rám hallgat, egyelőre a mozi tájékát is elkerüli. Nézze meg inkább a ... — és itt én ajánlok egy filmet.

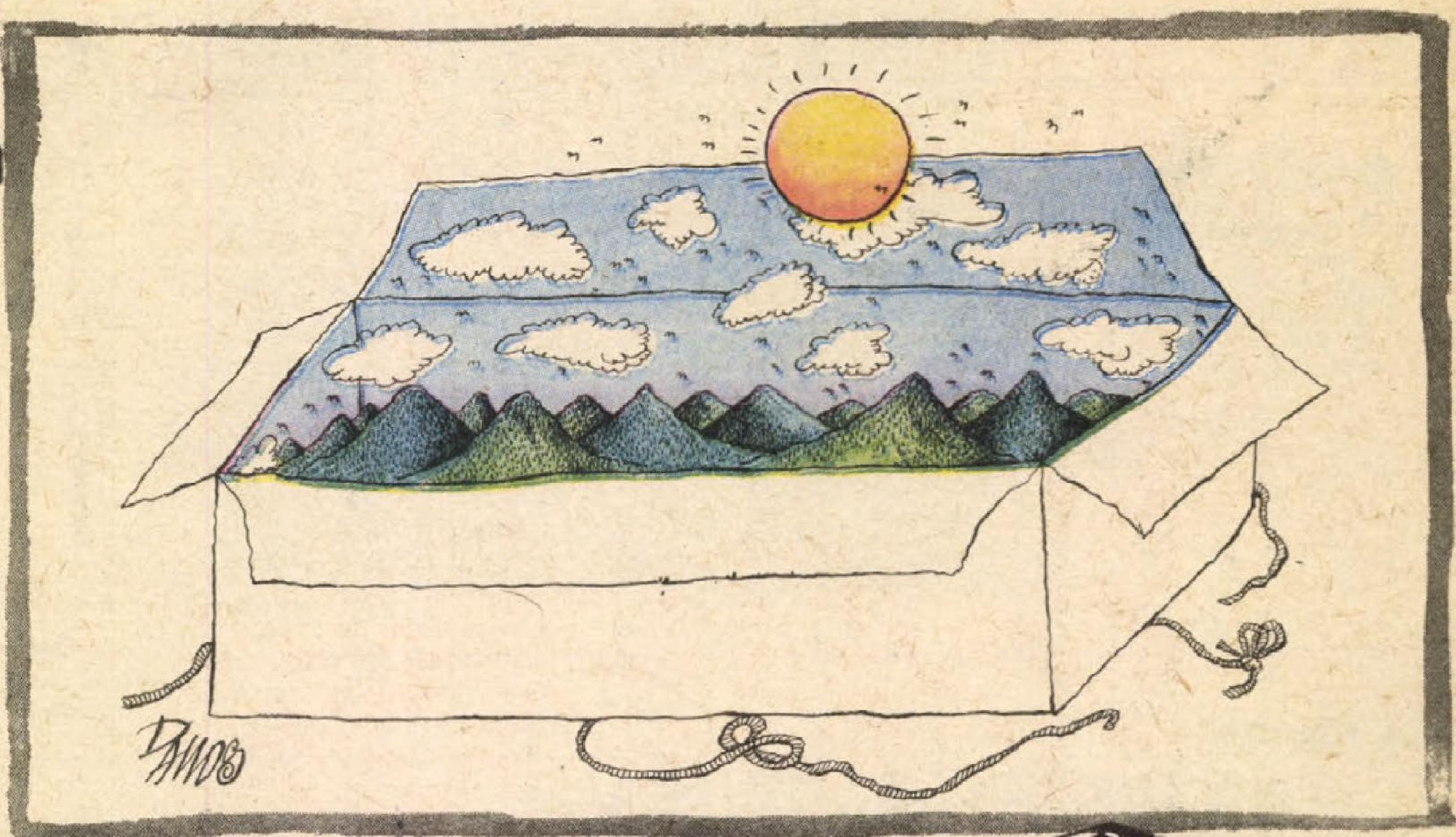
— Láttam! Pocsék! — feleli a hölgy a vonal másik végén és hangjából érzem, kiábrándult belőlem.

A hívásokat jelző kis lámpa szünet nélkül villog, már zúg a fejem. Szerencsére közeleg az este kilenc óra, mely itt a műszak végét jelzi. Éjjel ugyanis a különleges tudakozó nem felel. Ha valaki az éjszakai órákban nem tud valamit, az máshoz forduljon...

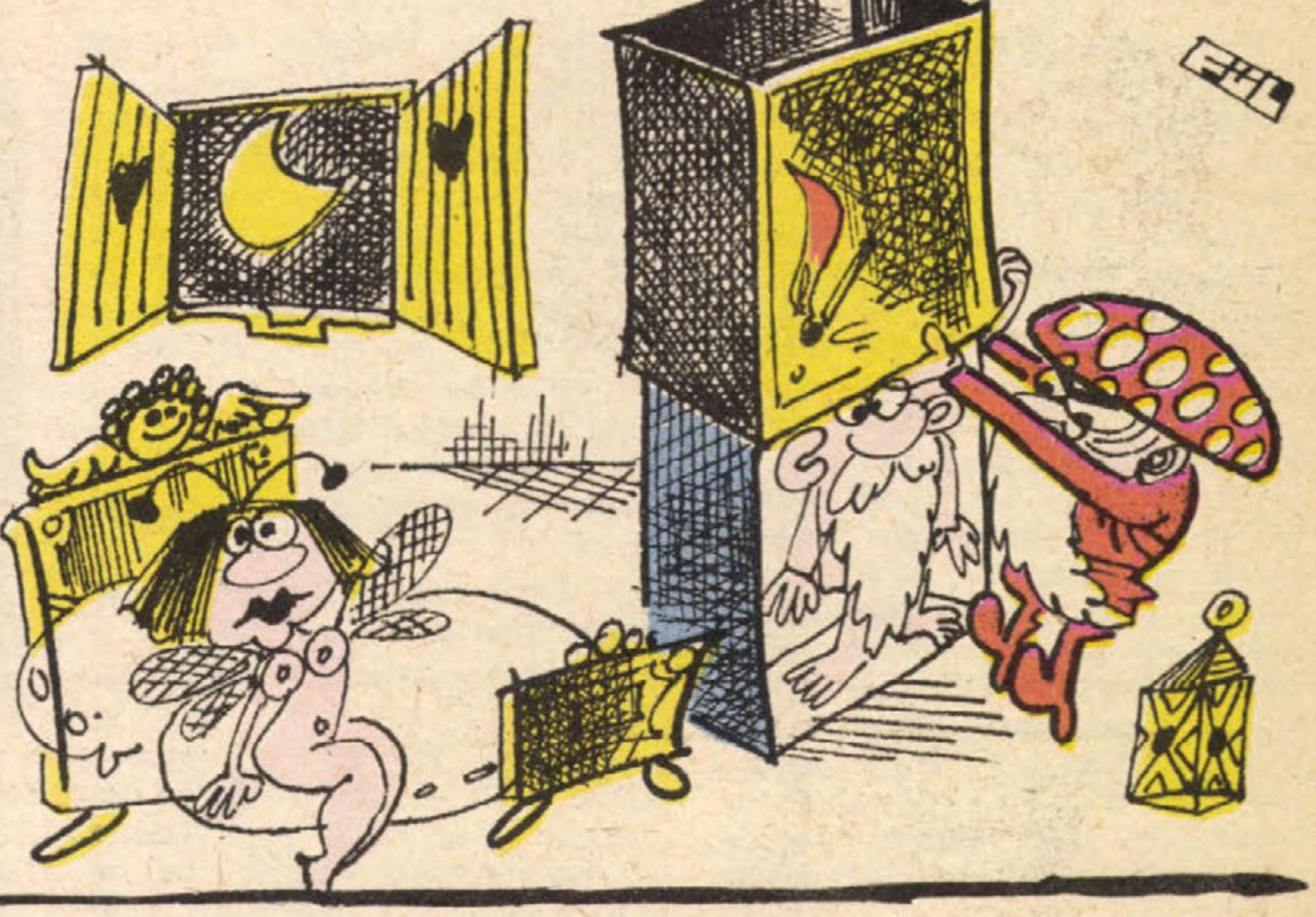
Ősz Ferenc

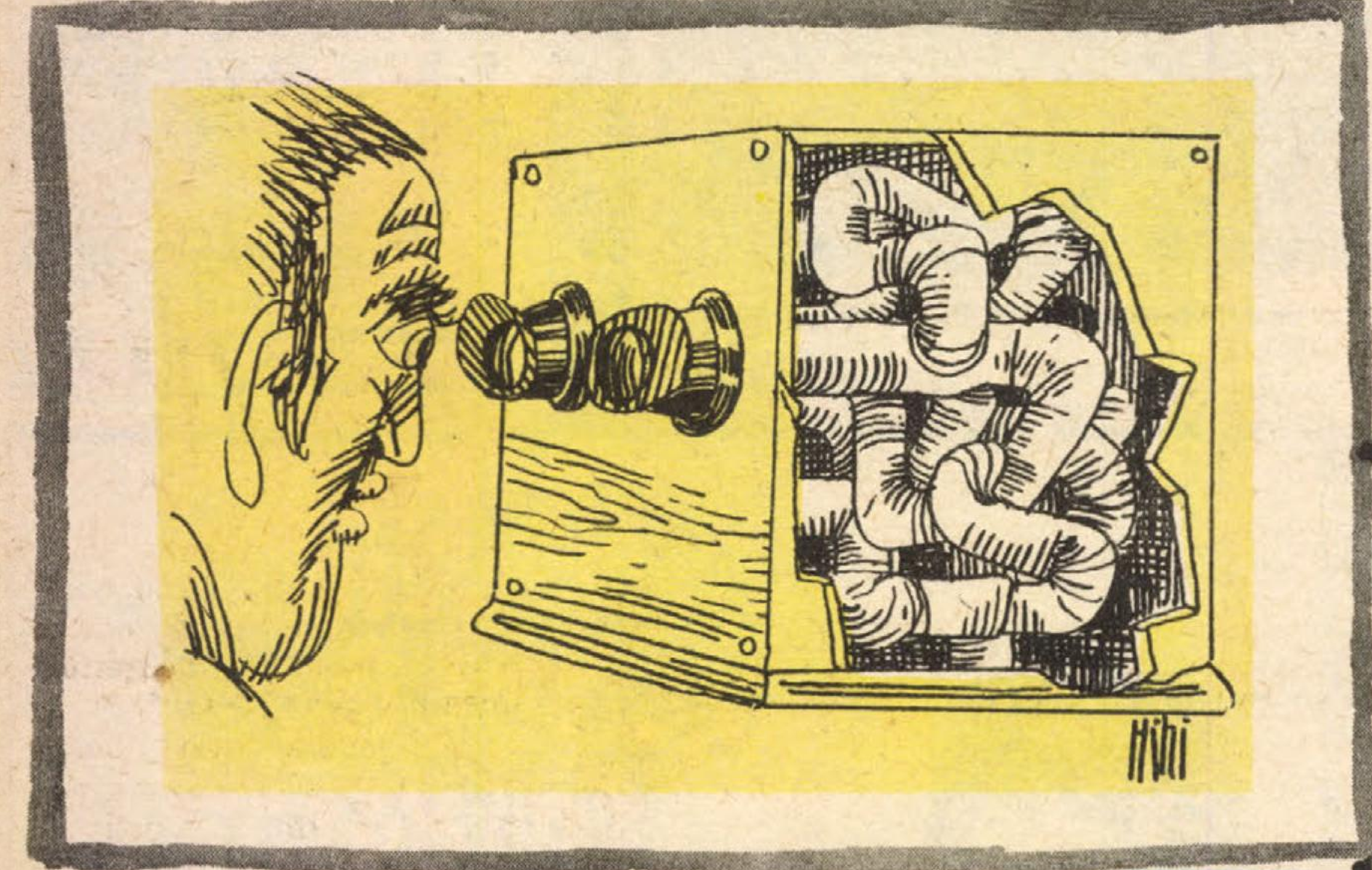
DOBOZ

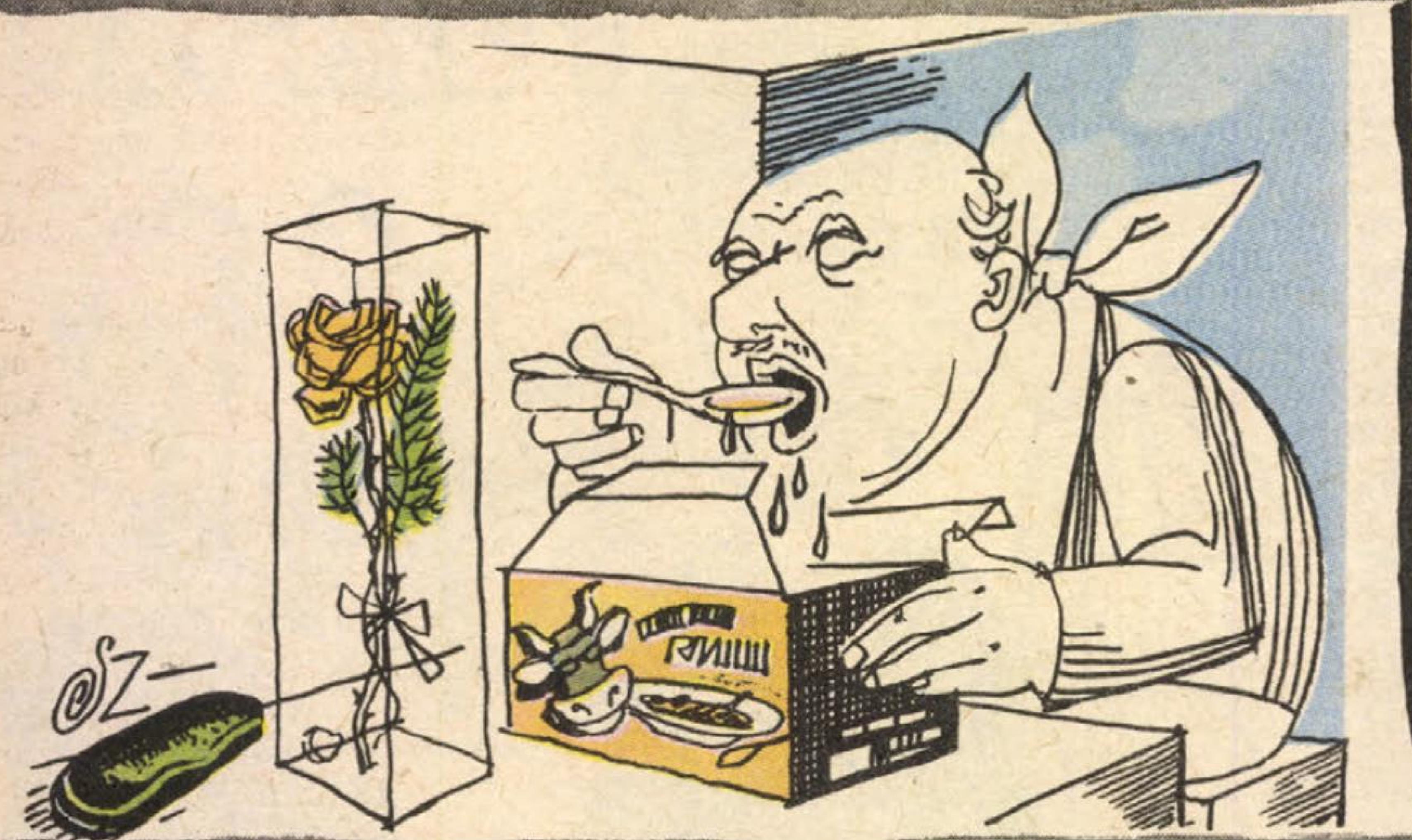

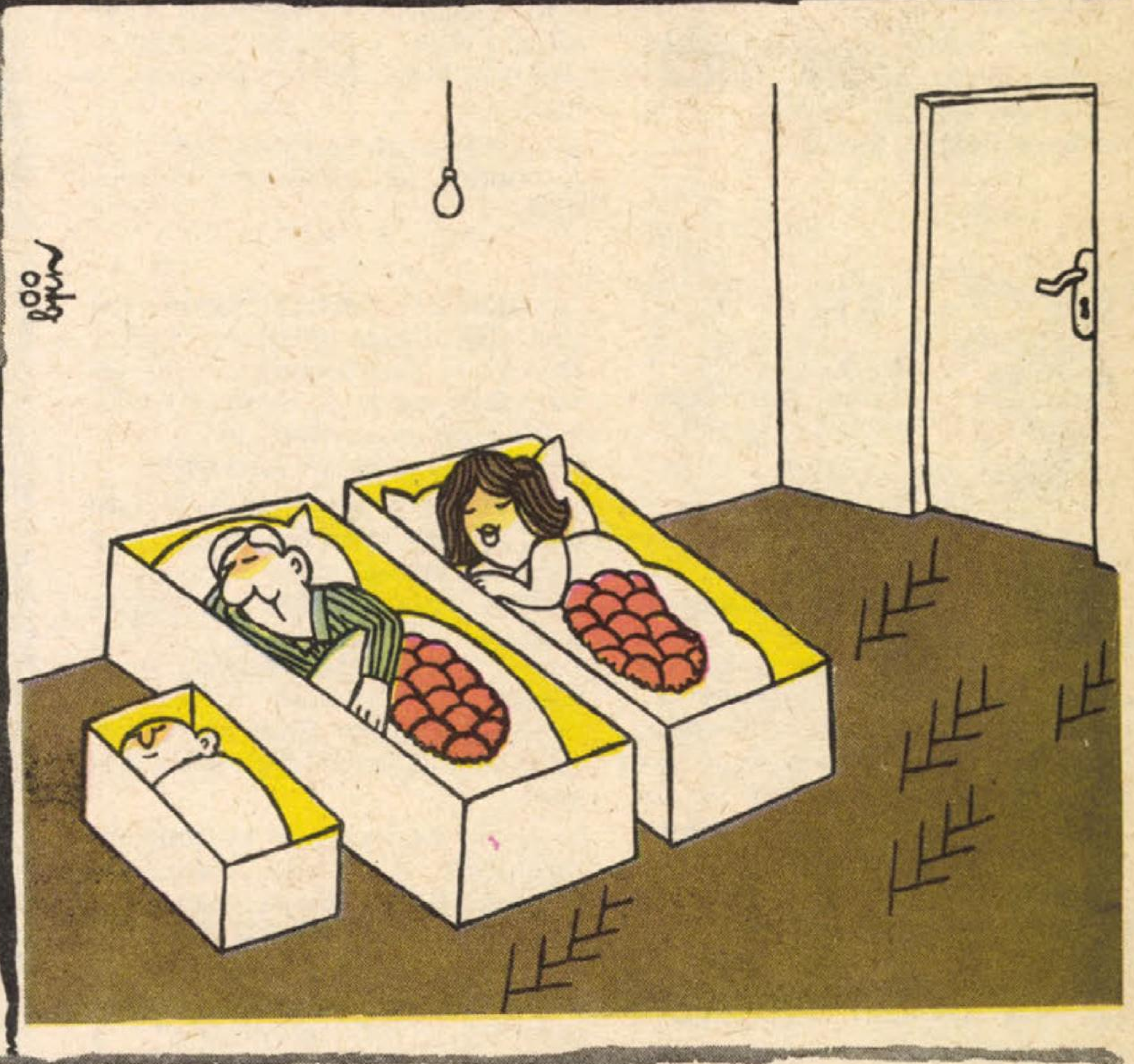

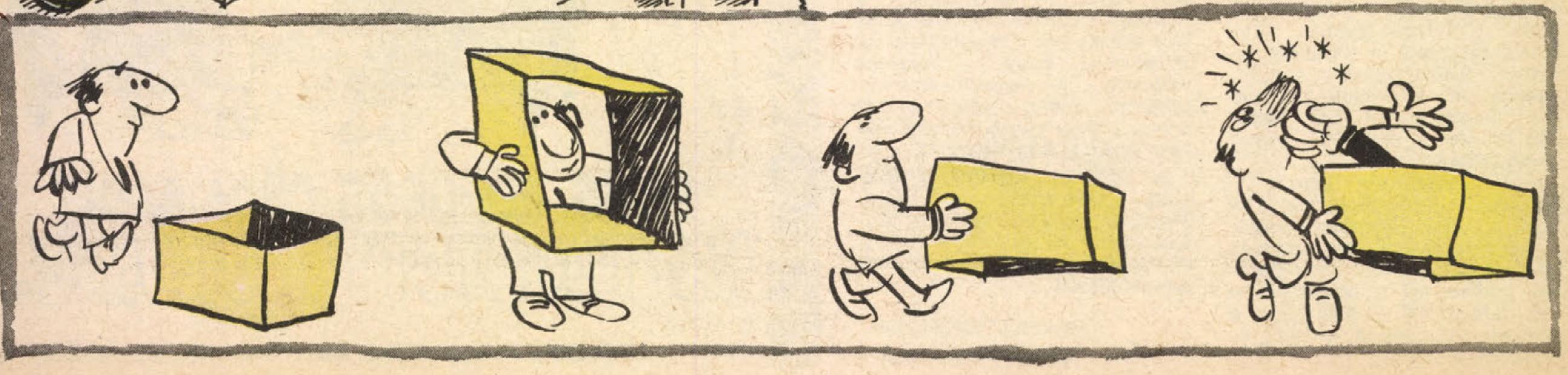
VÁRNAI,
DALLOS,
HEGEDŰS,
SZŰR-SZABÓ,
FÜLÖP,
BALÁZS-PIRI,
SAJDIK

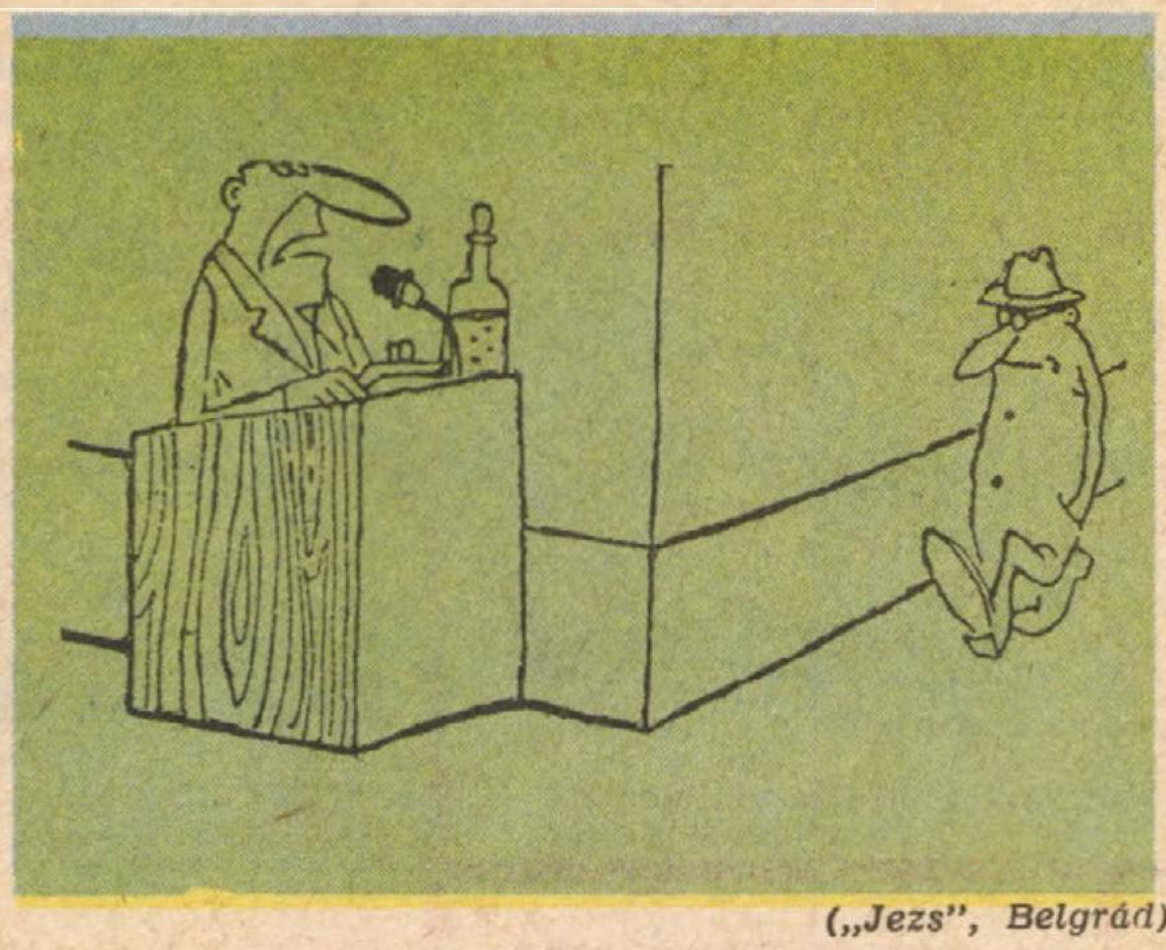

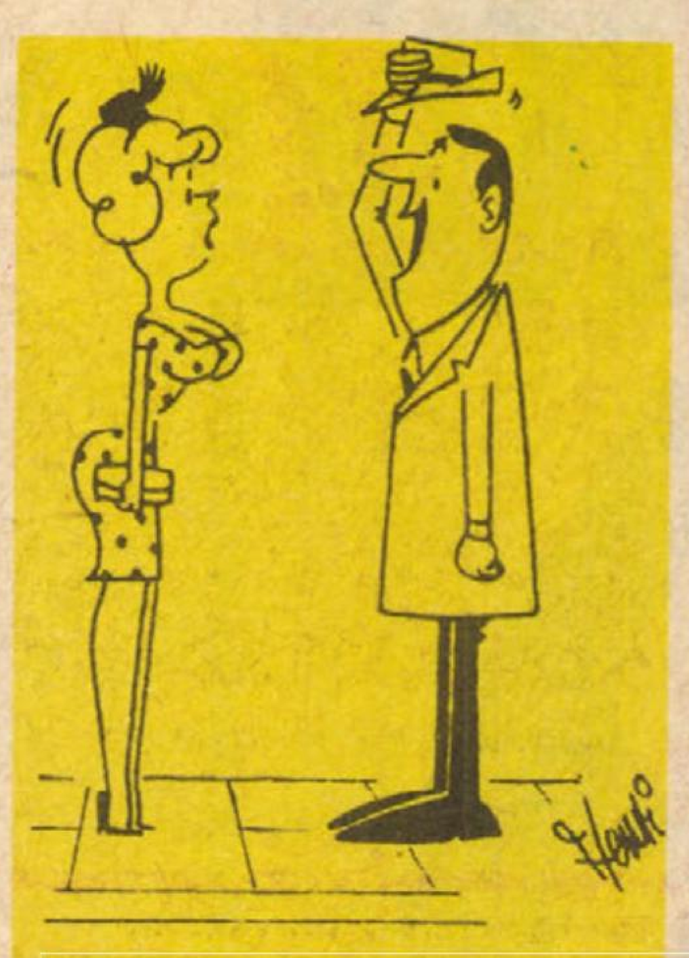
import humor

ÚJ TIPUSÚ ÚTONÁLLÓ

(„Jezs", Belgrád)

ASZFALTBETYÁR

– Nem vagyok ismerős erre, kisasszony, megmondaná, hogy kegyed hol lakik?

(„L'Europeo", Roma)

CSAPATKÉP

– Ő ott középen a mi kabala-babánk!

(„Punch", London)

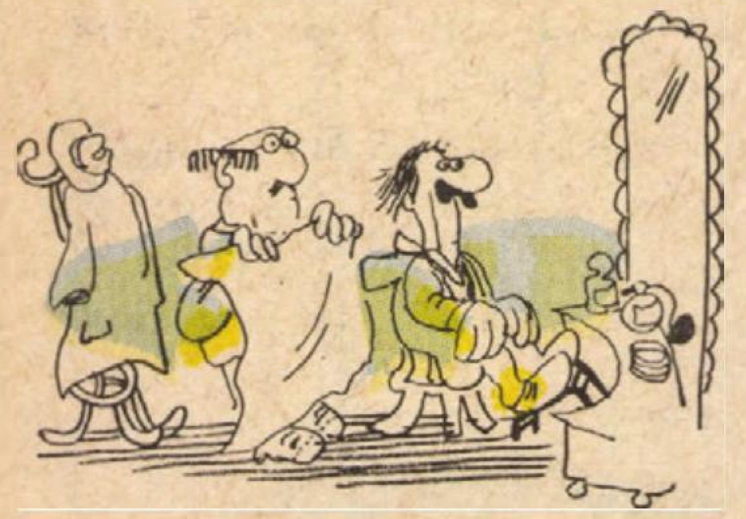
WILLI WEGNER:

HAJFESTÉST KÉREK

Tíz perccel zárás előtt Beretvai, az idősödő borbélymester felragadta a sarokban álló söprűt, és egyszemélyes üzemében megkezdte a szanaszét heverő hajszálak összehúzgálását. Ilyenkor mindig nosztalgiával gondolt fiatal éveire, amikor még mint színházi fodrász működött.

— Bizony — elmélkedett —, azok voltak a szép idők! De azután is még hány esztendeig igyekeztem a különleges hajfestékek előállításának titkát megfejteni. Igaza van a feleségemnek, ezek a kísérletek rengeteg pénzt emésztettek föl, és ráadásul az a gazember társam is átejtett... Feltalálói dicsőségemből nem maradt más, mint a keserűség, meg néhány üvegcse a különféle hajfestékek maradványaival...

Éppen befejezte a söprögetést, amikor nyílt az ajtó, és belépett egy magas, szikár, vörös hajú és bajszú férfiú.

— Már zárok — jelentette ki a tulajdonos.

— Csukja csak be a boltot nyugodtan, kedves mester — bólintott a jövevény. — Örülök, hogy még itt találtam. Egy kérésem lenne — folytatta, és leült a tükör elé. — Diszkrét ügyről van szó... Tudniillik holnap lesz az esküvőm... Sajnos, a nők nagyon szeszélyesek, igaz-e? Az én jövendőbelim például nem állhatja a rőt hajat. Mit tehetek? Menyasszonyom kívánsága számomra parancs... Kedves mester, volna szíves befesteni a hajamat feketére? Természetesen a bajuszomat és a szemöldökömet is... Tudom, hogy már későre jár. De azért megteszi, ugye? Meghálálom...

— Rendben van, kérem — készségeskedett Beretvai. — Tetszik tudni, régebben színházi fodrász voltam. Nem hiszem, hogy akadna valaki, aki nálamnál jobban ért a hajfestéshez.

— Nagyszerű — dőlt hátra a székben elégedetten a férfi, és lehunyta a szemét.

Figarónk, mialatt a késői vendég üstökén és kapcsolt részein munkálkodott, a színházról mesélt neki. Arról, hogy mennyire szerették a munkáját, kivált a művésznők körében lett igen népszerű, s azt is elregélte, miképp történt, hogy végül mégis az egyik öltöztetőnőt vezette oltár elé.

Másfél órával később már fizetett a kuncsaft, majd megszemlélte magát a kézitükörben is.

— Egek ura — kiáltott fel megdöbbenve —, hiszen...

A mester azonban a szavába vágott:

— Igen, az én különleges, késleltetett módszeremmel dolgoztam. E speciális festék hatása csak néhány óra múltán jelentkezik, viszont megvan az az előnye, hogy nem kell egyhamar utánafesteni. Igen soká tartja a színét.

— Akkor jó — nyugodott meg a vendég, és peckesen eltávozott.

* *

Szimath rendőrfelügyelő éppen cigarettára gyújtott, amikor Beretvai fodrászmestert bejelentették neki. A derék borbély szélvészként rontott be a szobába, s izgatottan hadarta:

— A nagy bankrablásról van szó... Egy vendégemnek épp most festettem meg a haját... Fekete színt kívánt... Magas, sovány, vörös hajú ember volt... A személyleírás, amit délben a rádióban hallottam, hajszálpontosan illett rá... A forradást is megfigyeltem a kezén...

— No de ilyet! — pattant fel izgatottan Szimath, miközben majdnem lenyelte a cigarettáját. — És most hol az a fickó?

— Csak semmi izgalom, főfelügyelő úr. Alaposan elintéztem őt... De megértheti: a nyomravezetőnek kitűzött jutalom ellenére se támadhattam rá borotvával, hogy az üzletben tartsam... Ám hamarosan megtalálják, abban bizonyos vagyok... Beretvai, a vén fodrász nem esett a feje lágyára...

A körözött bankrablót éjfél előtt letartóztatták az utcán. Moziból baktatott hazafelé. Magas, szikár ember volt, zöld hajjal, zöld bajusszal és sűrű, zöld szemöldökkel...

(Németből fordította: Szirmai Marianne)

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére teszszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Jellembeli fogyatékosság? Nem, csak neonbeli.

(A Kőrösi Csoma úti Kölcsönző Bolt fényreklámját fotózta Hoffmann Erika)

15-ig lehet jelentkezni.
A szakágnak megfelelő kétéves szakmai gyakorlat szükséges. Aki ezzel nem rendelkezik, annak ötéves szakmai gyakorlatot kell igazolnia. Részletes útmutatót az iskola tájékoztatója ad. (Győr, Tanácsköztársaság u. 7., fszt. 3.)
Az Iskola igazgatósága (X)

Tetszik érteni: akinek van kétéves, annak nem kell ötéves, ötéves csak annak kell, akinek nincs kétéves.

(A Kisalföld című lap hirdetései között lelte Bauer Tibor, soproni olvasónk)

No és sorrendi viták esetén hová lehet fellebbezni?

(Fóton fényképezte Simon István)

Egy fordított n-betű ugyebár nem a világ. Csakhogy ez a felvétel — csekélység! — a Hotel Duna Intercontinentálban készült!

(Prinner Imre fotója)

FIGURÁK

A rosszmájú

Sózzák a járdát — mondja paprikásan
az étteremből távozóban —
Bezzeg az üzemi konyhában
a borsostokány ma is sótlan!

A törtető

Törtet a „pályán": könyökkel, ököllel
útjából félrelök akárkit.
A nagy elődök nyomdokán halad,
de lábnyomukból ki se látszik.

Az elégedetlen

Kondás volt apja s öregapja is:
e származással ma is henceg
s duzzog, mert nem él úgy mint egy király
— csupán úgy, mint egy kicsi herceg.

A szájhős

Szája jár — mintha gólya kelepelne,
minden témában otthonos a nyelve.
Mindenkit serkent, bíztat, agitál,
s ha tenni kell — szerényen félreáll.

Székely Dezső

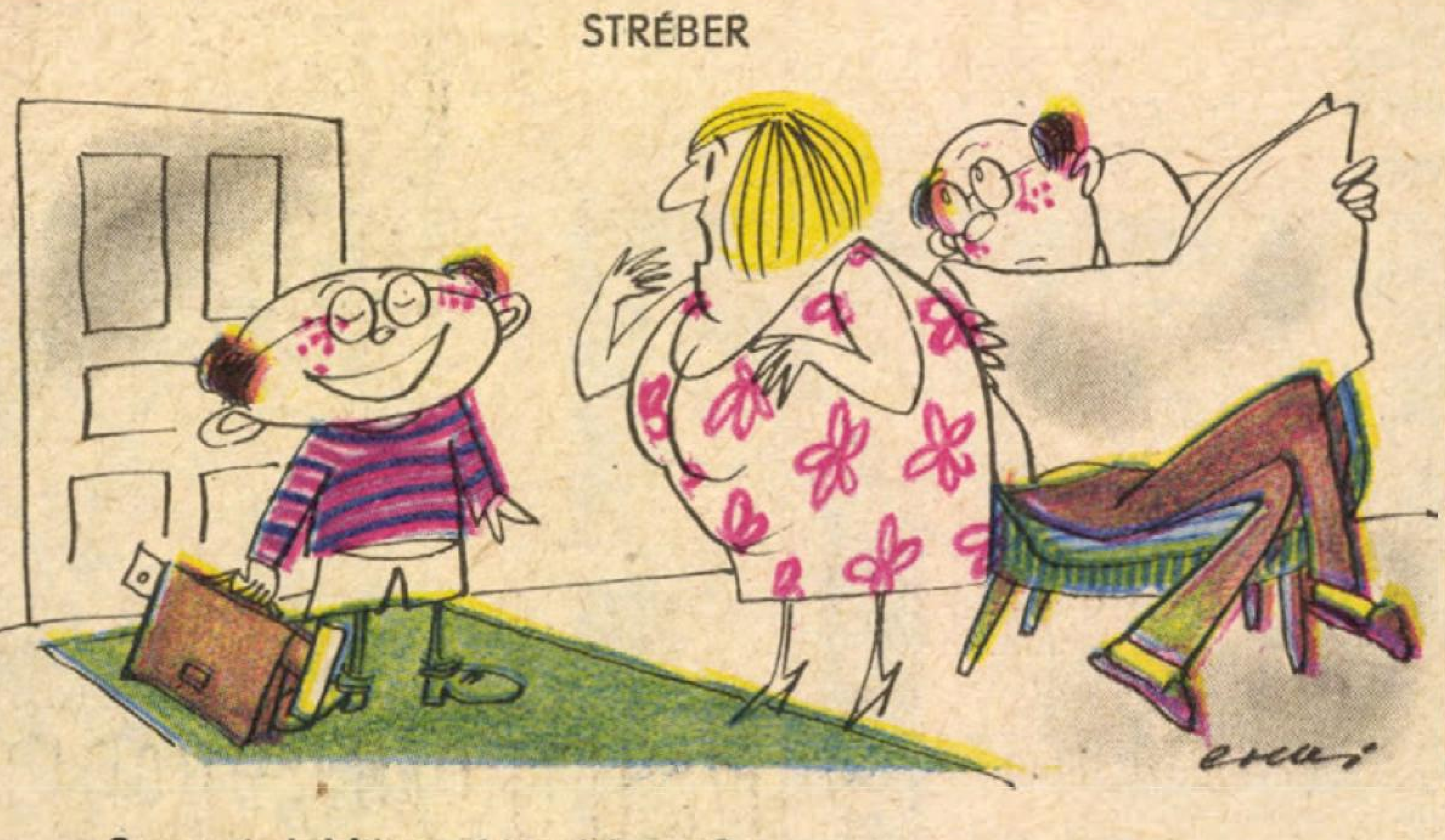
VÉTÓ

A dániai Suffban történt, hogy egy Sören Andersen nevű gazdálkodó óvással fordult a polgári bírósághoz. Sören birtokának egy előző tulajdonosa ugyanis a gazdaság területén agyonütötte az egyházfit és ezért a klerikális bíróság „örök időkig évi bírság fizetésére" kötelezte a birtok tulajdonosait.

Sören reménykedik, hogy kérelme meghallgatásra talál.

Az egyházi bíróság említett döntése ugyanis — 1284-ből származik.

STRÉBER

— Szent ég! Milyen frizurád van?
— A tanító néni mondta, hogy válasszunk mintaképet. Én aput választottam.

EREDMÉNYES TÉESZ

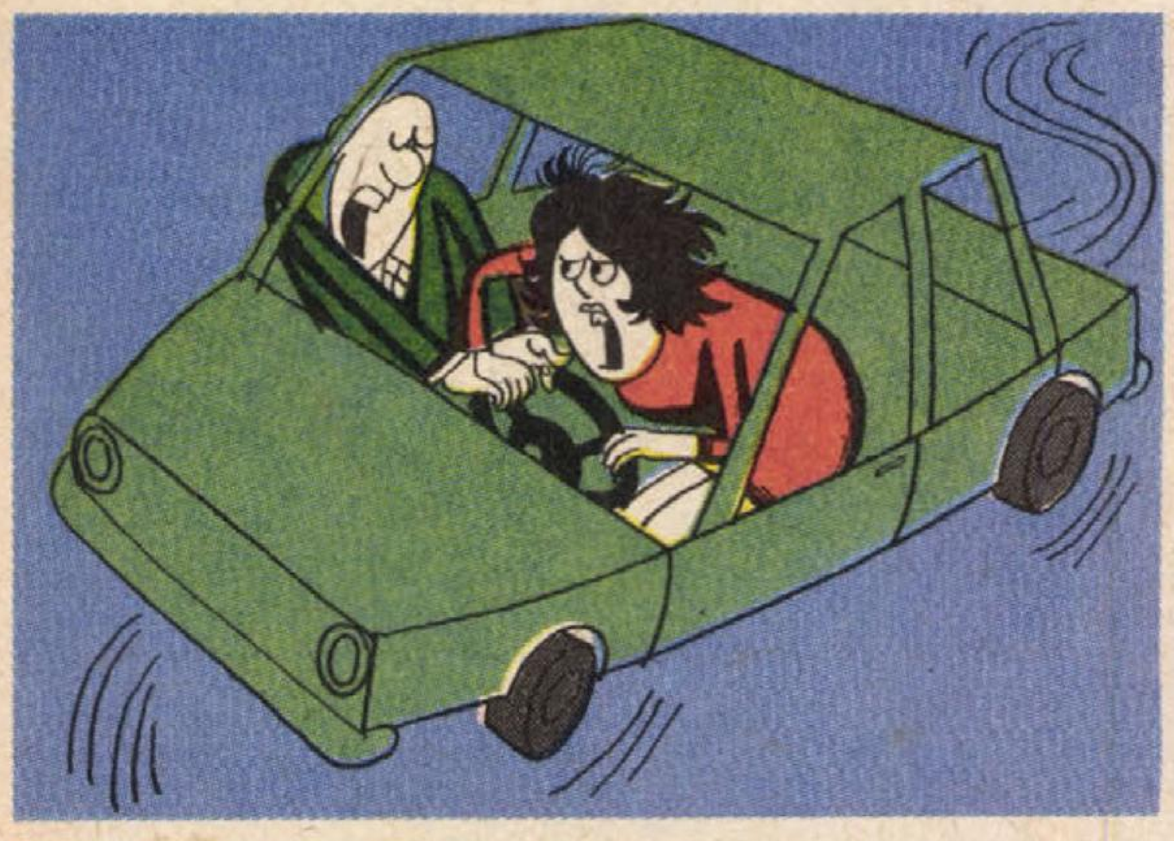

— És a zárszámadási bankettre hívjuk meg azt a kis tűzrőlpattant Lollobrigidát is!

MÉSZÁROS ANDRÁS:

MÁSHOGYÉRTELMEZŐ SZÓTÁR

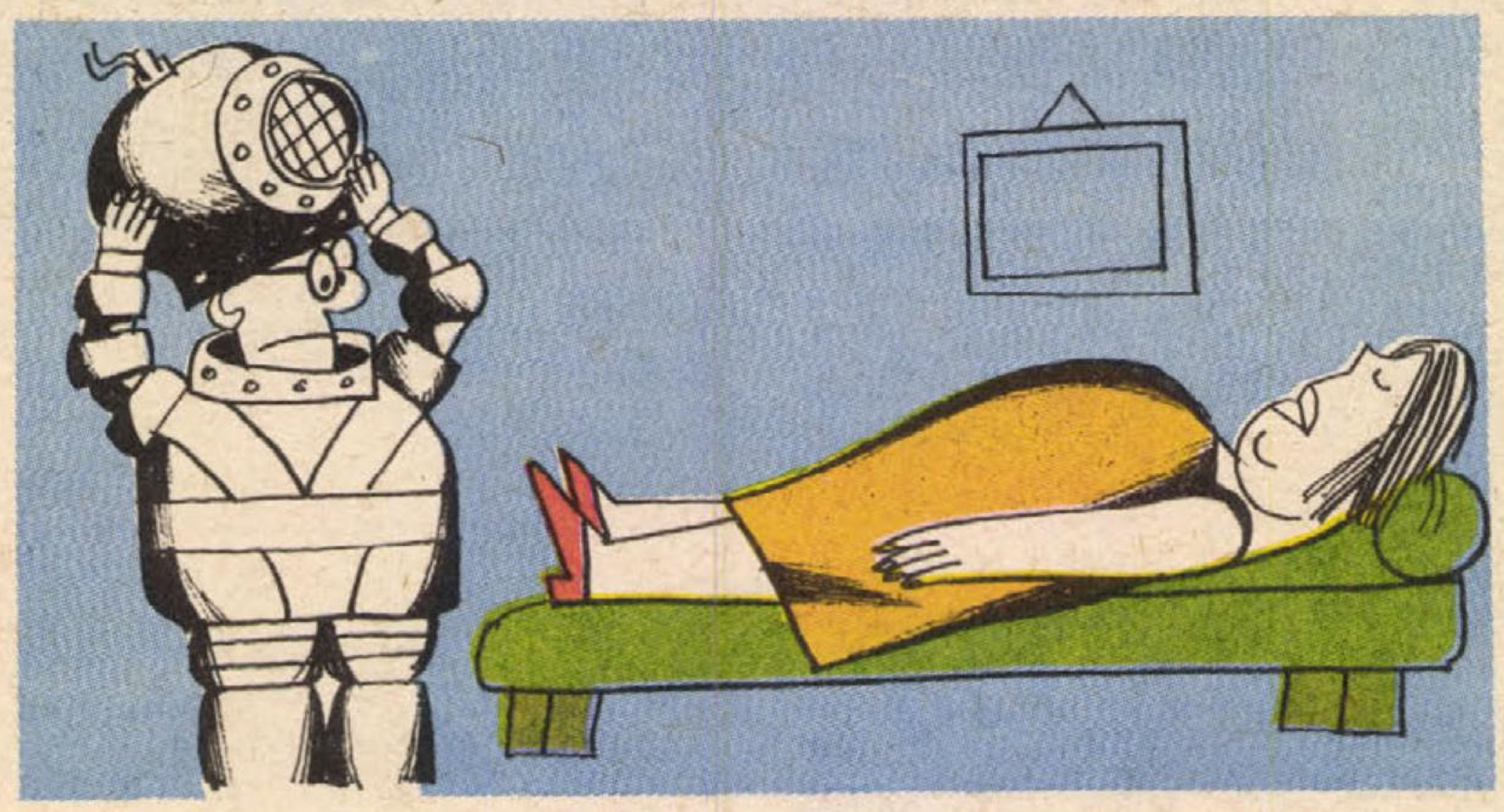
KORMÁNYVÁLSÁG

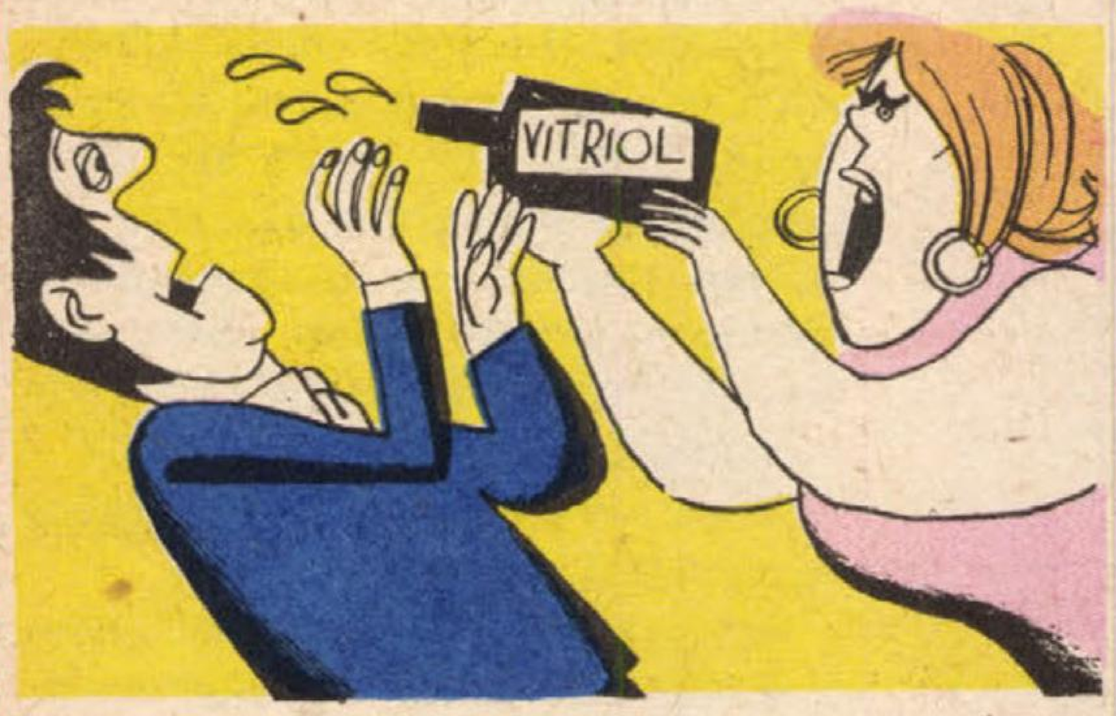
KEBELBARÁT

LÉLEK-
BÚVÁR

POFAFÜRDŐ

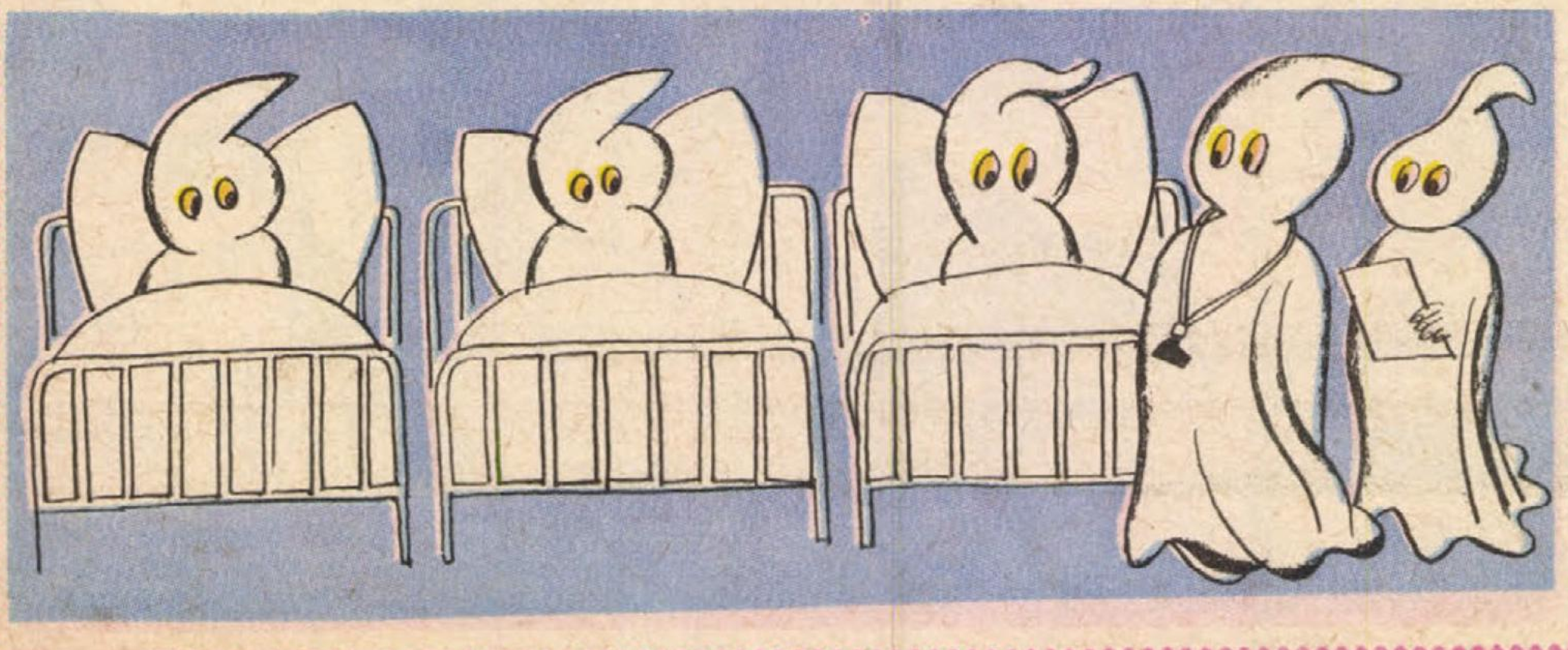
FEJTRÁGYÁZÁS

HÁZASSÁGTÖRŐ

LELKI KLINIKA

SZILÁNKOK

KEZDŐ

— Tessék mondani, megáll ez a vonat Lajosmizsén? — kérdezte a kezdő kalauz.

ÉJJELIŐR

— Ha reggel nehezet eszem, utána egész délelőtt nem tudok aludni.

KOZMETIKUSNÁL

— Arcmasszázst és szemkikészítést kérek. Ma tetszeni szeretnék a feleségemnek.

ÉTTEREMBEN

— Egy órával ezelőtt kértem egy pohár vizet.
— Türelem, kedves vendég, frissen készül.

GONOSZ SZÜLŐ

— Ha már én nem lehettem világhírű zongoraművész, a gyerekem se legyen az.

DÍSZ

Semmi sem díszíti jobban a kirakatot, mint egy dekoratív kirakatrendezőnő.

MAI IDŐK

— Ha Irén, a feleségem beleegyezik a válásba, és Magda, a menyasszonyom is belátja, hogy nem vagyunk egymáshoz valók, akkor semmi akadálya, hogy megkérjem a kezét, Jucika...

JAVÍTHATATLAN

Z., a betörő még a saját lakásához is álkulcsot használ.

OPTIMIZMUS

— Jövő héten, szombaton délben esküszöm, a kerületi anyakönyvvezetőnél. Már megvan a fehér menyasszonyi ruhám, az esküvői ebédről is gondoskodtam, meghívtam a rokonságot is. Most már csak azt szeretném, ha ajánlana nekem egy jó férjet...

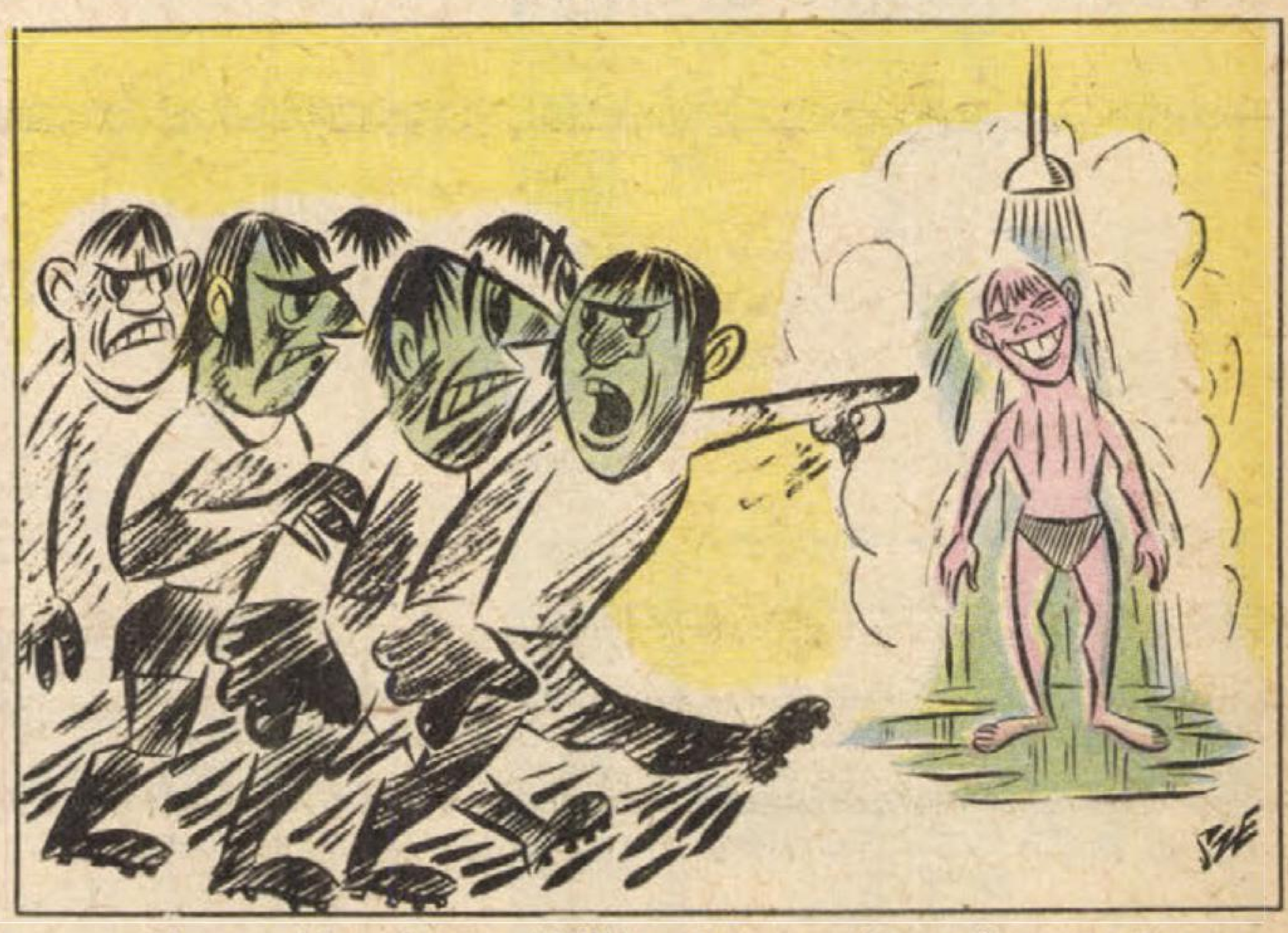

ILYEN IS VAN

Brahoviácz meséli:
— Tegnap a körúton egy fiatalember szemtelenkedett egy nővel. Azonnal melléjük lépett két férfi, és most már hárman szemtelenkedtek szegény nővel...

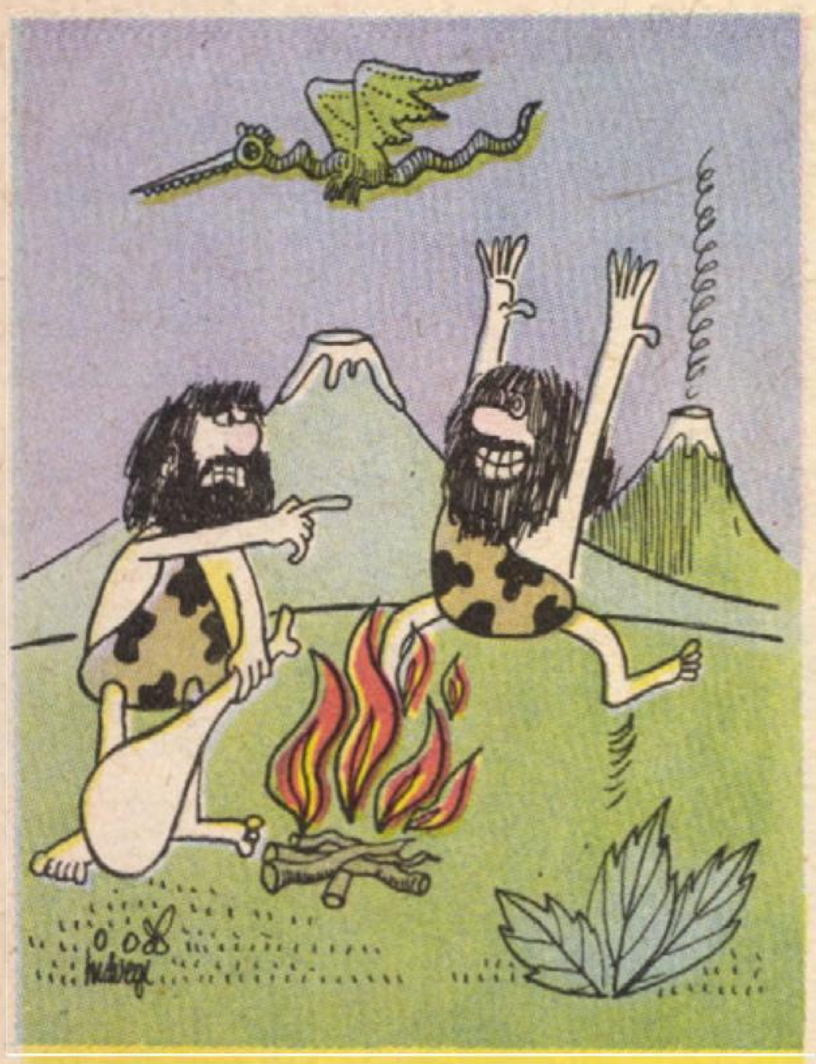
Galambos Szilveszter

CSATAKOS IDŐ

— Nem elég, hogy kiállíttatja magát, még az összes meleg vizet is elhasználja!

A TŰZ FELFEDEZÉSE

– Szerencsétlen! Innen már csak egy lépés a levegőszennyeződés!

RÉBUSZ

251. rejtvényünk megfejtése:

V.s R.s D.s

Vegyeskereskedés

A 100 forintos díjak nyertesei:

Bíró Zsolt, 1077 Bp. Izabella u. 36—38.

Nahoczky Antalné, 1113. Bp. Ábel J. u. 2/b.

Balogh István, 8200 Veszprém, Stadion u. 8/A.

252. REJTVÉNYÜNK

A megfejtéseket kizárólag levelezőlapon — legkésőbb február 26-ig — erre a címre kell beküldeni: Ludas Matyi, 1977 Budapest, Pf. 53. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozunk.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Levélcím: 1977. Bp. Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Levélcím: 1959. Bp. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 73.2337/2-08 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

RÉGI PESTI INNEN–ONNAN

BUDA SIRÁMA – SZÁZ ÉVE

Pest egyesítése Budával — és Óbudával — már jóval a megvalósulás előtt foglalkoztatta a főváros különböző érintett, érdekelt érdeklődő, előretekintő rétegeit. Persze nem mindenkit egyformán.

Az egyesítést megelőző idők hírverésének ujjongó szólamaiból mi most egy keserű hangot idézünk. A függetlenségi, negyvennyolcas, Habsburg-ellenes élclap: a *Bolond Istók* az egyesítési folyamat megindulását használta fel arra, hogy 1872. november végén a császári elnyomás egyik fenyegető-sértő jelképét kipécézze és megtámadja.

I. Ferenc József császár 1850 áprilisában elrendelte, hogy újabb magyar forradalmi megmozdulások fékentartására és megsemmisítésére a Gellérthegy ormán erődöt építsenek. Így emelték századeleji romos Csillagda és a viruló szőlőskertek helyére a Citadella épülettömbjét, amelyből az 1854-ben betelepült osztrák katonaság csak 30 évvel a kiegyezés után, 1897-ben vonult ki.

A Citadella — a *gellérthegyi Bastille* — szúrós szálka volt a függetlenségi érzelmű hazafiak szemében. Jeles tollforgatók, tisztes politikusok bírálták fenntartását, támadták létét — eredménytelenül. *Buda egyesítése Pesttel* című rajzunkon a vigadozó fővárosi urak előtt bánatosan ül Buda, hajkoszorúját a Citadella abroncsa szorítja össze. A kép alatt *Lévai József* travesztált versorai: — *Lakodalom víg zajában — Barna kislány szomorú —, Czitadellából van kötve — Homlokán a koszorú...*

A barna — és szőke-kislányok ma fiútársaikkal végigsétálnak a felszabadulási emlékmű alatt, s víg zajjal térnek be a Citadella vésztjósló falainak maradványai között hangulatfénybe borított presszóba, borozóba, sörözőbe és cigánymuzsikás étterembe...

A világ változása. Parádés-program: vacsora a Citadellában.

Békés István

A SZÖRNY

A Rákóczi úton találkoztam Kovács Palival, rég látott barátommal. Szokásunkhoz híven, pillanatok alatt nagy vitába keveredtünk.

— Ráérsz? Kísérj el! — mondta, és mentünk, vadul csapkodva érveink ritmusára.

— Na, én itthon is volnék — szólt később váratlanul a szavamba vágva.

Meglepetten kaptam föl a fejemet. A Klauzál téren álltunk.

— Hogy mondtad?

— Jól hallottad — sóhajtott, s én vele sóhajtottam, nagy együttérzéssel. — Csak ne bólogass olyan értelmesen, mintha értenéd. Egész másképp van, mint ahogy a te sematikus logikád képzeli. Nem váltam el Jutkától. Vele együtt lakunk itt. Albérletben.

— És a rózsadombi lakásod?

— Köszönöm, „ő" jól van — és újra sóhajtott, de hatalmasan.

Most már tudtam, hogy valami nagy tragédia történhetett, hiszen Pali tizenöt évig hajtott, kuporgatott azért, hogy átkerüljön Budára, a hegyre. Öt éve, amikor a lakás elkészült, engem is meghívott, és büszkén mutatta a külön szobáját, a pompás kilátást.

— Lakásunk első évfordulóját ünnepeltük — kezdte mesélni hosszas faggatásomra —, akkor lopta be közénk a szörnyet Lidi néni. A szörny eredetileg egészen olyan volt, mint egy ártatlan szobanövény. Kicsiny cserépben, két ágon hajlongó, üdezöld, likacsos levelek. Úgy hívták be, hogy filodendron, vagyis könnyező pálma. Valóban könnyezett is reggelenként, és mi meghatottan együtt könnyeztünk vele. Díszhelyre tettük az én szobámban. Az én szobámban...

— Alig két hét múlva — folytatta Pali, miután sikerült legyűrnie könnyeit — észrevettük, hogy családi örömök elé néznek filodendronék. Ekkor ugyanis már megállapítottuk, hogy „ő" egy házaspár. A férjet Frigyesnek, a nőt pedig Daisynek becéztük. Igen, Daisy, és nem Dézi! Tehát aggódó tekintetünktől kísérve kibújt a kis Frigyes, aki bensőséges névadó ünnepségünkön a Frédi nevet kapta.

— Nem sokkal később előbújt Dorottya — folytatta Kovács Pali —, majd Félix, aztán Diana, és mi boldogan köszöntöttük az egyre népesedő családot. Mire őszbe fordult az idő, filodendronék már kilencen voltak. Tavasszal ismét nekiveselkedtek, és egymás után szülték a kis filodendronokat. Nem akarlak untatni, tény az, hogy a következő télen már húszan voltak. A szobám ablakát hónapokon keresztül nem volt szabad kinyitnom, a redőnyt csak a legsötétebb sötétben engedhettem le, és vasárnaponként steril vattával kellett a drága pénzen csináltatott létrácskákra kötögetnem a léggyökereit, amelyeknek a végére kis üvegcsékben rafinált tápszereket aggatott Jutka.

— El kellett volna választani a fiatalokat, vagyis...

— Próbáltam említeni ezt, de Jutka válással fenyegetett. Ezért más megoldáshoz folyamodtunk. Először eladtam az én szobám bútorait, és átköltöztem Jutkához, aztán áttörtük a két szoba válaszfalát és kiköltöztünk a konyhába, majd, hogy filodendronék oda is utánunk jöttek, elköltöztünk ide a Klauzál térre, albérletbe.

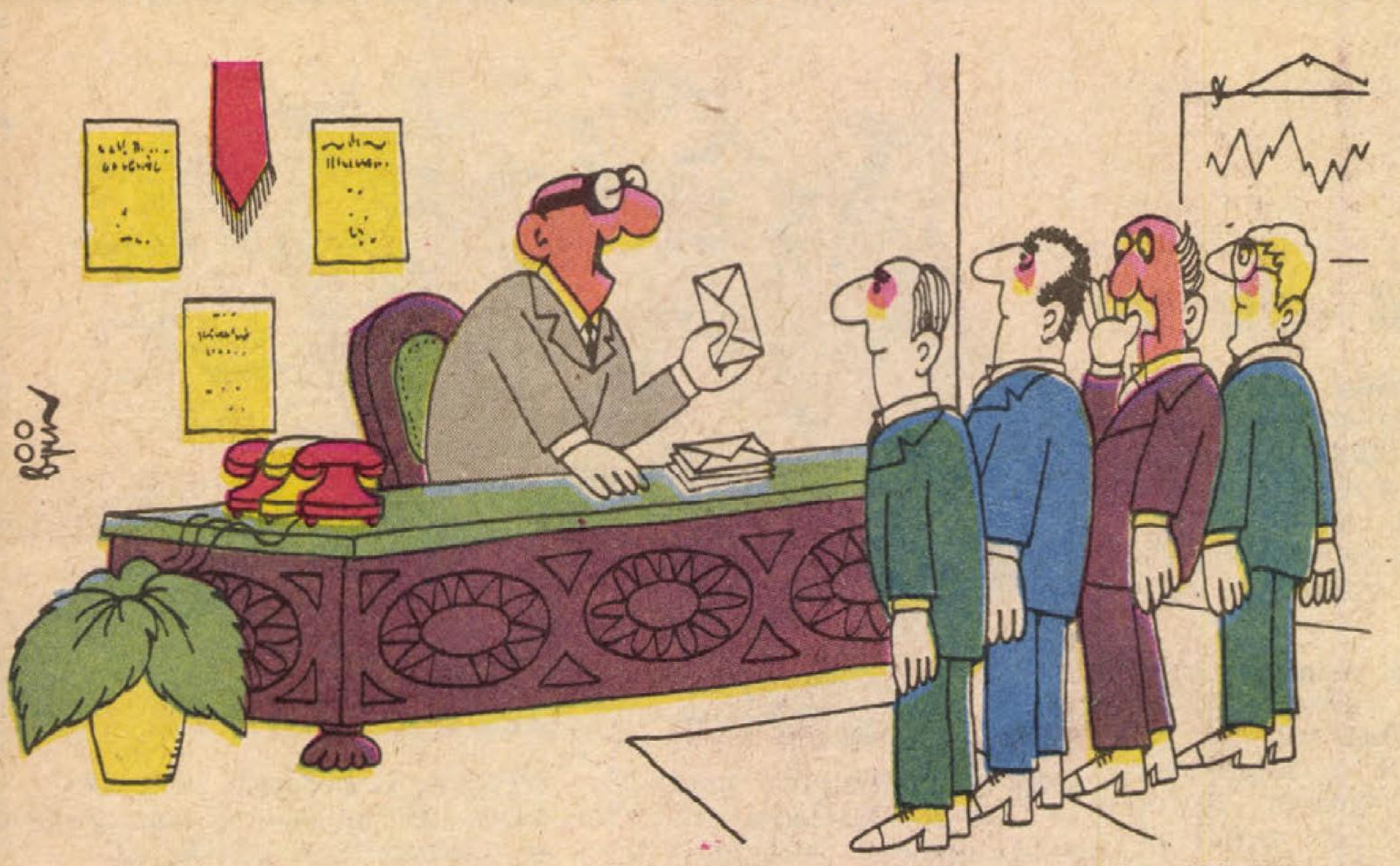
— De hiszen, ha otthagytátok őt — ráztam meg barátomat, hogy fölélesszem elkenődéséből —, akkor már rég kiszáradt, vagyis...

— Csak nem képzeled! — mért végig Pali sértetten. — Mindennap meglátogatjuk, és locsoljuk.

Sólyom László

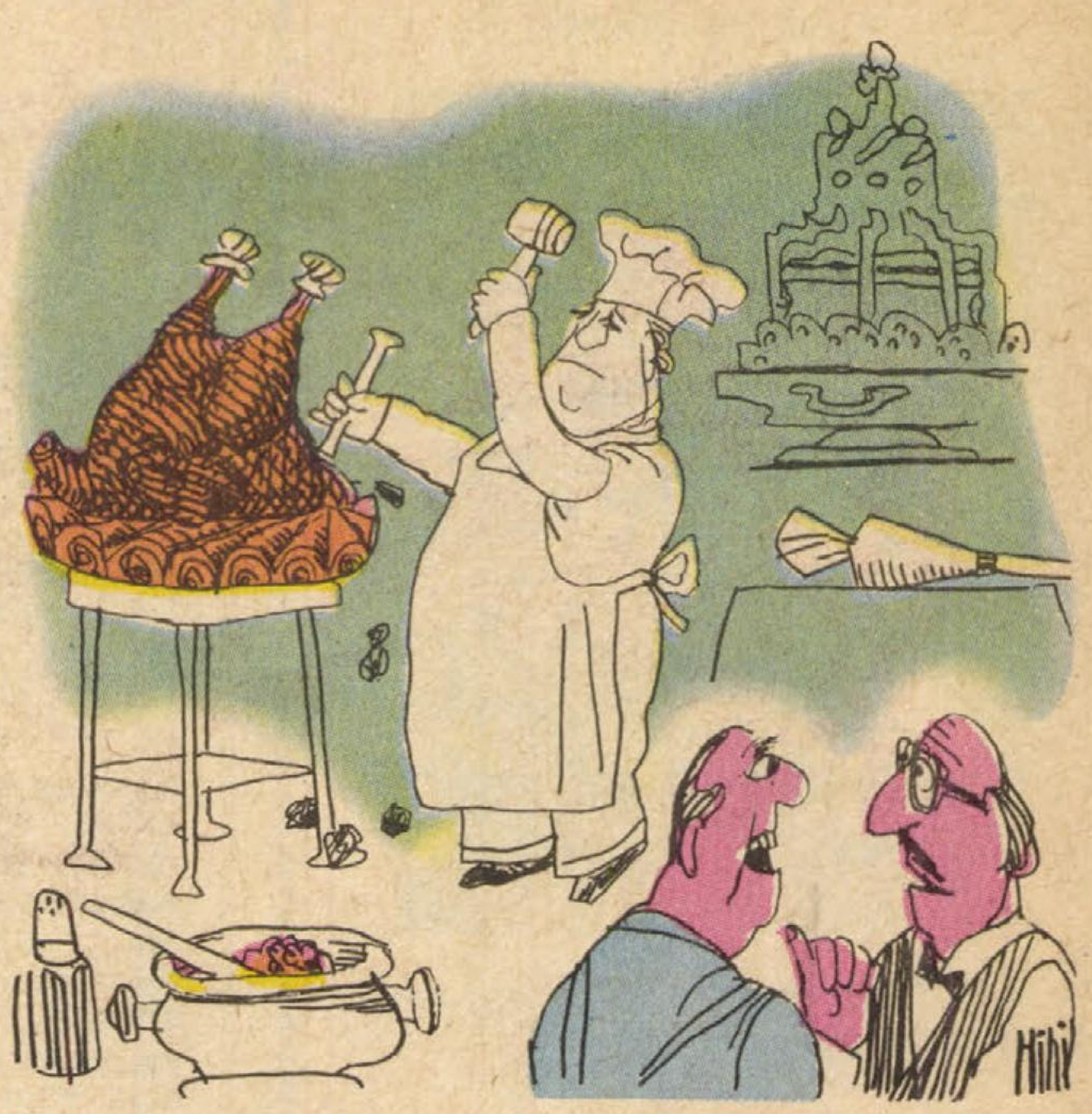

PRÉMIUMOSZTÁS

– Csak az a baj, hogy előtte fél óráig beszél a jól végzett munka öröméről . . .

SZAKÁCSMŰVÉSZET

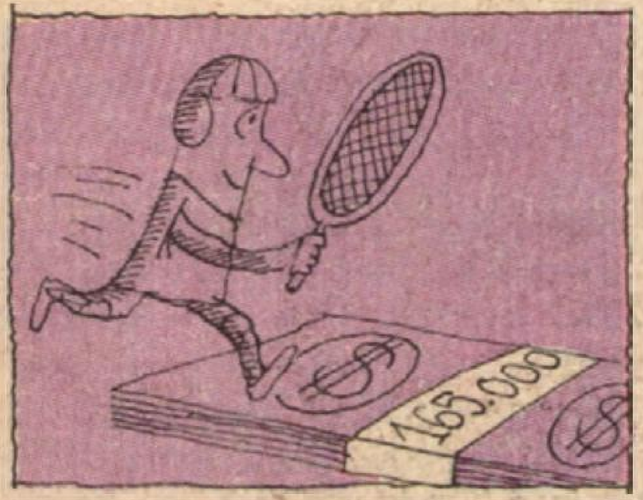

– Ha hiszed, ha nem, fasírtból csinálta! . . .

tribün

Steve Carltont 165 000 dollárért igazolta Paul Owen, a Philadelphiai Phillies baseball-csapatának menedzsere.

— Ingyen is elmentem volna — nyilatkozta utóbb a játékos —, de Paul ragaszkodott ahhoz, hogy fogadjak el egy csekély összeget.

Adalékok egy hétszeres olimpiai bajnok életregényéhez:

— Mark mindig utált veszíteni — mesélte Spitz mama. — Négy-ötéves korában gyakran kártyázott a nagymamájával. Ha rossz lapot húzott, odavágta az egészet, kirohant, elbújt a veranda alatt és órák hosszat bőgött.

Tessék elképzelni, ha Münchenben elveszti a száz gyorsot és sehol egy veranda.

***

Egy olasz lap szóvá tette, hogy nincs egészen rendjén, ha egy élvonalbeli labdarúgó, mint például Gianni Rivera, az AC Milan csillaga többet keres, mint Leone, az olasz köztársaság elnöke. A szurkolók persze a játékos mellett törtek lándzsát.

— Ebben semmi kivetnivalót nem találok — írta egyikük a lapnak. — Hogy jönnek Leone szabadrúgásai Riveráéhoz?

A Hull—Orient mérkőzésen a 78. percig nem esett gól s a játékosok igencsak unottan terelgették maguk között a labdát. Ekkor egy bőszült szurkoló ugrott át a korláton, berohant a pályára, a felezővonal táján megszerezte a labdát és elindult a Hull kapuja felé. Negyvenméteres szólója során több játékost kicselezett, majd az ötös sarkáról elegánsan a hálóba gurított.

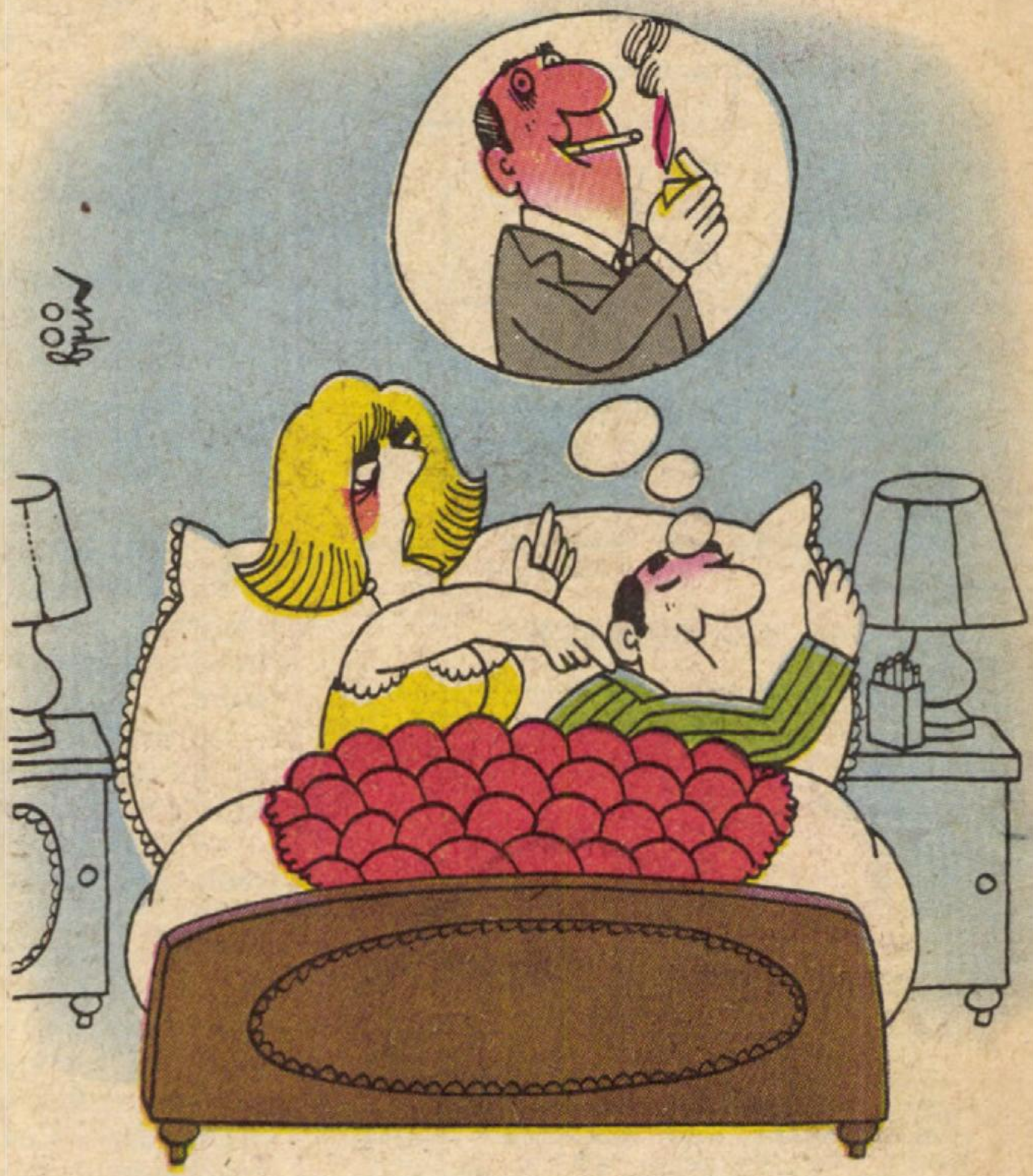

A tribünön abban a pillanatban felharsant a kórus:

— Még e-gyet . . . még e-gyet . . .

(p. p.)

AGGÓDÓ FELESÉG

– Legalább álmodban ne gyújts rá, tiacskam! . . .

nagy emberek kis történetei

LEONARDO DA VINCI

nagy emberek kis történetei

